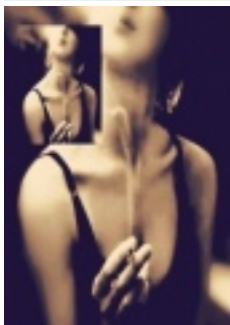

Chỉ Đêm Nay Thôi Chị Là Của Em Nhé

Contents

Chỉ Đêm Nay Thôi Chị Là Của Em Nhé	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	17
17. Chương 17	18
18. Chương 18	19
19. Chương 19	20
20. Chương 20	21
21. Chương 21	22
22. Chương 22	24
23. Chương 23 The End	24

Chỉ Đêm Nay Thôi Chị Là Của Em Nhé

Giới thiệu

Tôi, OSANO HAMI, đang là học sinh cuối cấp 2 và cũng là đại tỷ đứng đầu phái yếu của học viện tr

1. Chương 1

Chap 1

Tôi, OSANO HAMI, đang là học sinh cuối cấp 2 và cũng là đại tỷ đứng đầu phái yếu của học viện trung học tokyo theo như bạn bè nhận xét, tôi là 1 người hai mặt trừ tụi đàn em của tôi, sở dĩ tôi là đại tỷ cũng là vì thẳng bạn thân của tôi, WARUMA TAHASHI nó là đại ca đứng đầu phái nam, 2 chúng tôi chơi thân với nhau từ khi học cấp 1 cho tới bây giờ.

Thành phố tokyo buổi sáng thật náo nhiệt vì đông nghẹt, người đi bộ, người đi làm, người đi học, tất cả đều tất bật với công việc của riêng mình, tôi đang trên đường đi học thì bỗng tôi nghe có tiếng cãi vã ở phía trước, và:

Một người thanh niên, trong cách ăn mặc đã biết là một người ko đáng hoàn, đang cố lôi kéo một cô bé trong đến tội nghiệp. chợt cô bé lên tiếng.

- anh kia, tôi đã nói là không đi, ko thích vả lại tôi ko hề quen biết anh, sao anh lại, bỏ tôi ra, bỏ tôi ra. Cô bé càu càu lớn tiếng, có lẽ vì bé hơn tên kia nên cho dù cô bé có chống cự thế nào thì vẫn cứ bị lôi đi dễ dàng.

- Ngoan nào cô búp bê xinh đẹp, anh sẽ dẫn em đi tìm anh trai của em mà.

- Tôi nói là tôi ko cần nữa, bỏ tôi ra, bỏ ra.

- Anh kia, bỏ tay cô bé ra. Tôi lên tiếng và đi về hướng của hấn.

- woa, hôm nay là một ngày may mắn, lại thêm 1 cô em xinh đẹp nữa, hay em đi luôn cùng anh nhé. hấn lên tiếng sao khi thấy tôi đang từ từ tiến lại gần hấn.

- tôi nói lại lần cuối, anh có buông cô bé ra ko thì bảo, đừng chọc tôi nổi giận. Ánh mắt của tôi đang dần biến sắc.

- thế anh nói ko buông ra thì em làm gì anh nào. Hấn nói với giọng điệu khiêu khích tôi, ko nhận được nữa, chỉ sau 2 phút tôi đã hạ đo ván cái tên đáng ghét đã dám chọc giận mình.

Đó cũng là 1 trong những lý do tôi trở thành đại tỷ thống trị nữ sinh cấp 2 của học viện trung học tokyo. Sau khi hấn đã bỏ chạy, tôi quay sang cô bé và hỏi:

- Em gái, em ko sao chứ?

- Dạ ko sao ạ. Cảm ơn chị đã cứu em. Cô bé trả lời.

- Woa, em gái, em đúng là xinh thật đó, xinh cứ như là búp bê công chúa vậy, mà nhìn em ko giống người bản xứ lắm, em là con lai à? tôi vừa nói vừa cười chờ câu trả lời của cô bé.

- Phải, em là con lai, ba em là người anh, mẹ là người nhật.

- Thảo nào trông em gái xinh thật, thế tại sao em lại bị tên kia bắt nạt thế? Còn nhỏ phải đi với người lớn sao lại đi 1 mình lỡ có ai bắt cóc thì sao?

- Em đi tìm anh hai, ko biết đường nên hỏi anh lúc này, anh ấy bảo biết đường đến trường nên sẽ dẫn em đi, nhưng em thấy thái độ anh này hơi kỳ kỳ, nên không đi theo, thế là anh ấy lôi em đi mặc kệ là em có chịu hay ko.

- Ko biết đường thì đừng đi lung tung chứ, thôi đằng nào cũng trễ học rồi, thế anh em là ai? ở đâu ? chị dẫn em lại đó.

Vừa lúc đó có người chạy lại ôm cô bé vào lòng và nói với giọng thở gấp

- ôi, cục cưng bé bỏng của anh, em làm anh lo quá, anh tìm em này giờ, nếu chị Lily ko gọi điện kêu anh về gấp vì ko thấy em trong nhà thì bây giờ anh đã ko còn gặp lại cục cưng của anh rồi.
- anh hai, em ko sao, chị này vừa cứu em thoát khỏi 1 tên xấu xa đang định bắt cóc em.

2. Chương 2

- Đúng rồi làm sao cậu thấy được trong khi tớ luôn là người thu dọn tàn cuộc do cậu gây ra. Cậu biết không, bộ mặt thứ 1 của cậu chính là cái gương mặt đáng yêu cùng với làn da trắng, đôi môi hồng tự nhiên, thân hình phải nói là mi nhon, cộng với mái tóc dài xoăn luôn ánh màu đỏ rực khi cậu bước đi trong nắng đủ để cậu hút hồn tất cả bọn con trai đã trông thấy cậu, nhưng cái chính mà tớ muốn nói là ánh mắt khi cậu nổi giận chúng biến sắc, lạnh lùng đến đáng sợ lại thêm những cú đánh điệu nghệ của cậu cũng đã hấp hồn không biết bao nhiêu là đứa con gái và đó cũng là nguyên nhân tại sao cậu là đại ca của tụi nó. Cậu cũng ko biết chính lúc cậu nổi giận đánh tên kia bầm dập thì cậu đã hấp hồn em gái bé bỏng của tớ mất rồi. tớ không biết, từ bây giờ cậu liệu mà tránh xa em gái yêu của tớ ra, nếu cậu làm nó mê muội thì đừng trách tớ là không nể tình bạn bè với cậu.

- Cậu nói đủ chưa? Tớ còn chưa kể tội của em gái cậu cho cậu nghe mà cậu lại đi trách móc tớ đấy à? cậu nghĩ tớ là les chắc? tôi bực bội phản công lại

- Từ lúc tớ quen cậu đến nay, tớ chưa hề thấy cậu quen đứa con trai nào? Ko đợi Tashi nói tiếp tôi chen ngang câu nói của cậu ta.

- Thế cậu đã thấy tớ qua lại với cô gái nào chưa?

- Cái này thì chưa? Nhưng tớ không dám chắc là cậu sẽ không quen cô nào vì mỗi lần đến valentine ngoài những hộp socola của bọn con trai tặng cho cậu(trong đó có tớ) thì tớ nhận được ko ít những hộp socola của bọn con gái nhờ tớ đưa cho cậu, mà cậu biết không những đứa con gái đó đều là hoa khôi của lớp cả, như thế làm sao tớ không lo.

- Cậu im ngay, cậu còn nói nữa tớ sẽ đánh cậu. tôi nói mà như hét vào mặt cậu ta rồi tôi nói tiếp.

- Tớ sẽ chỉ nói 1 lần thôi đó, cậu liệu mà xem chừng cục cưng yêu quý của cậu, mấy ngày qua kể từ ngày tớ ra tay nghĩa hiệp cứu em cậu ra thì tớ biết mình đã chuốc họa vào thân khi em gái cậu lúc nào cũng bám theo tôi và tuyên bố thẳng thừng trước mặt bạn bè tớ nói tớ là người yêu của em cậu, em cậu còn hăm dọa cả mấy đứa con gái nào có ý tưởng điên khùng như cậu nói với tớ. do đó, nếu cậu không quản em mình cho tốt thì tớ không hứa là tớ sẽ không nổi nóng và làm tổn thương tình cảm em cậu.

Khi nói cậu đó xong, tôi và cậu bạn không hề biết đằng sau cánh cửa nơi chúng tôi đang nói chuyện có 1 đôi mắt thắm đầy nước chỉ trực trào ra khỏi mi mắt.

Nhưng tôi thật không ngờ, em gái cậu ta vì tôi mà chuyển trường từ bên anh sang học tại Tokyo và chung trường với tôi, chỉ trong vào 2 tháng, em gái cậu ta đã là đại tỷ và cũng là hoa khôi đứng nhất trong học sinh khối cấp 1, đúng là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Từ đó những đứa con gái thích tôi cũng giảm hẳn và tôi cũng mừng vì đằng nào tôi cũng được lợi khi khỏi phải nặng lời với mấy cô gái đầu óc không bình thường lắm.

Thấm thoát mà tôi đã lên cấp 3 và tôi đang thanh thoi hưởng thụ thời gian nghỉ hè mà không có con bé Tara lúc nào cũng đi theo sau lưng tôi. Hối ôi, tôi ghét bản thân tôi khinh khỉnh, trong khi hai anh em con lai kia cứ cao lên vùng vục trong khi đó chiều cao của tôi cứ dậm chân tại chỗ, đặc biệt là em gái thằng bạn chết bầm của tôi, lúc tôi mới gặp cô bé thì cô bé thấp hơn tôi bây giờ chiều cao cô bé đã bằng tôi có khi còn nhỉnh hơn tôi một chút. Nhưng điều này ko quan trọng điều quan trọng là tôi luôn bị cô bé làm phiền và ông anh của cô bé cứ cầm nhầm bên tai tôi trách móc, kêu tôi tránh xa em gái cậu ta ra, mà đó đâu phải tại tôi, tự em gái cậu ta bám theo tôi đó chứ.

Suốt thời gian nghỉ hè là tôi sung sướng nhất vì hai anh em nhà con lai kia đều qua anh thăm ba mẹ, nhưng rồi ngày tựu trường cũng đến, con bé Tara nay đã là học sinh cấp 2 rồi, cô bé càng ngày càng xinh đẹp, 1 nét đẹp pha lẫn giữa á và âu, đôi mắt sâu thẳm màu nâu khiến cho ai khi nhìn vào đôi mắt đều bị nó hấp hồn. các bạn cũng bít đây con gái châu âu trông người nào cũng có chút gì đó gọi là manly cho nên dù là con lai nhưng cô bé vẫn có khả năng thu hút cả phái nữ. bây giờ người hai mặt mà Tashi nói tôi đành phải nhường lại cho em gái cậu ta thôi.

Ngày tựu trường, với bộ đồng phục trên người, váy ngắn, áo sơ, mái tóc xoã dài tôi bước đi với bạn trong đám đông, lúc này ánh nắng của buổi ban mai đang chiếu xuyên qua từng kẽ lá của những cây hoa anh đào đang vươn mình đón chào chúng tôi đến trường.

Trong đám đông đó, có 1 người cứ chăm chú nhìn theo tôi đang vừa đi vừa nói chuyện với bạn bè và người đó khẽ nói với chính mình: Từ bây giờ em sẽ là hoàng tử của chị và chị sẽ là công chúa của em, chị hãy đợi nhé, em sẽ quay lại đây và sẽ lấy được trái tim của chị.

Thế là 3 năm cũng thấm thoát trôi qua, nay tôi đã là sinh viên năm 3 khoa kinh tế luận tất nhiên là tôi vẫn học ở trường cũ, vì với kỹ thuật hiện đại và hệ thống giáo dục tiên tiến nên việc dạy học từ cấp 1 đến đại học là một chuyện không hề khó đối với một trường chuyên có danh tiếng tại thành phố Tokyo này.

3. Chương 3

Trước 1 ngày khi tôi bắt đầu đi học lại, thì tôi và Tashi phải ra sân bay đón Tara. Đúng như lời hứa, sau 3 năm, cô bé đã quay trở lại và tiếp tục học ở trường của tôi đang theo học. Tashi cũng là sinh viên năm 3, cậu ấy theo ngành y, mong muốn của cậu ấy là trở thành bác sĩ, cậu ấy thay đổi rất nhiều, trầm tính hơn, lại hay suy tư một mình nhưng cái mà tôi chú ý nhiều nhất và ghét nhất chính là chiều cao của cậu ấy, đi chung với cậu ấy mà tôi cảm thấy mình bị thấp trầm trọng bởi vì, chiều cao chính xác của cậu ấy là 1 mét 8 trong khi đó tôi đã dừng lại với vùn vùn 1 mét 55, thật bất công cho tôi vì tôi là người nhật chính gốc và càng ngày tôi bắt đầu có ác cảm với những đứa con lai kia.

Nhưng việc tôi thấp thì chẳng gì là to tát vì tôi rất tự tin với gương mặt và thân hình cân đối của mình cũng đủ để tôi có tên trong danh sách hot girl của trường. Dù như vậy nhưng tôi vẫn khổ sở với việc tôi là người hai mặt, tôi thừa nhận rằng tôi không thuộc loại con gái nét na, thủy mị, cách nói chuyện, đi đứng cộng thêm gương mặt sắc lạnh cùng ánh mắt bén như lưỡi dao mỗi khi tôi nổi giận thì tôi đã không còn là hot girl nữa và ai cũng sợ phải tránh thật xa khi thấy cơn thịnh nộ của tôi, tôi còn nhớ như in cái ký ức khiến tôi phải dờ khóc dờ cười khi có 1 cô bé cấp 2 trông rất xinh xắn đã tỏ tình với tôi ngày ngày valentine.

Mãi suy nghĩ với những rắc rối của mình, tôi đã không để ý có 1 người kéo theo chiếc vali tiến về phía tôi và Tashi đang đứng.

Một giọng nói vang lên đã kéo tôi ra khỏi mơ hồ hỗn độn trong đầu.

- Chào chị Hami, lâu quá không gặp, xem ra chị vẫn xinh như ngày nào.

Tôi ngược nhìn người đang đứng đối diện với mình và hình ảnh đập vào mắt tôi lúc này là một người cao hơn tôi cả cái đầu, dáng người cao ráo, gương mặt thon nhưng không dài, đôi mắt sâu thẳm cộng với hàng mi dài, thực sự phải nói là rất đẹp, còn mái tóc phải nói sao nhỉ? Kiểu này là dành cho nam hay dành cho nữ nói dài thì không dài mà ngắn cũng không phải lại thêm bộ đồ mang hơi hướng trung tính đã làm tôi thoáng có ý nghĩ kì quặc: “nếu người này là nữ thì tiếc quá mà người này là nam thì cũng lại tiếc luôn”, giật mình, tôi nhìn lại người đối diện mình 1 lần nữa, rồi như vừa nhớ ra điều gì, thay vì tôi kêu lên thì tôi chỉ biết quay về hướng Tashi đang đứng và nhìn cậu ấy 1 cách trần trụi.

- Hami à, đây là Tara, em gái tớ, cậu không nhận ra sao? Tashi nói với bộ mặt không lấy gì làm ngạc nhiên cả mà có phần thờ dãi vì một điều nào đó.

Trước mặt tôi là cô bé Tara đáng yêu ngày nào với mái tóc xoăn bồng bênh, gương mặt mũm mĩm xinh như một nàng công chúa nhỏ đây sao? và tôi có thoáng giật mình khi thấy đôi mắt đẹp đó, từ nãy giờ cứ nhìn tôi chăm chú.

4. Chương 4

CHAP 3

Tôi đang bối rối không biết phải nói gì với Tara thì đằng xa có tiếng gọi của một cô gái, đang hướng về phía 3 chúng tôi mà gọi lớn.

- Tara..., sao không đợi tớ, cậu làm tớ tìm này giờ.

- Ah, nếu em đoán không lầm thì anh đây nhất định là Tahashi anh trai của Tara và chị chính là Hami người mà Tara luôn mong muốn gặp lại, em xin giới thiệu em là Shynia, bạn học chung với Tara bên Anh, em và Tara sẽ cùng chuyển về đây học, mong anh chị giúp đỡ nhiều, đặc biệt là chị, chị Hami, hihi...

- Được rồi, này giờ cậu nói mà không biết một sao? tớ đâu có bảo cậu về cùng tớ, sao cậu lại đi theo, còn nói là học ở đây cùng tớ nữa chứ. Tôi nhận ra thái độ có phần thờ ơ, lãnh đạm của Tara đối với cô bạn của mình.

- Ah, tớ chưa nói cho cậu biết sao? Tớ xin bố mẹ và đã được họ cho phép về nhật học cùng cậu rồi đấy, nhưng cái quan trọng chính là...Nói đến đây cô nàng bỗng ghé sát vào tai Tara thì thầm nói.

- Cái quan trọng mà tớ nói ở đây chính là...tớ muốn gặp mặt tình địch của tớ để xem chị ấy có xứng đáng làm đối thủ của tớ?

Không biết cô nàng này đã nói gì với Tara mà chỉ chưa đầy 1 phút, Tara đã đẩy cô bạn ấy ra và nói:

- Tớ không quan tâm mục đích của cậu là gì.

- anh hai, chúng ta về thôi.

Tara vừa nói vừa tiến lại phía tôi và Tashi, chợt nắm lấy tay tôi kéo về hướng cửa ngoài sân bay. Tôi quay đầu lại nhìn Tashi và cô bạn của Tara đang nhìn tôi mỉm cười, khẽ cười đáp lại, rồi quay sang nhìn Tara, tôi cảm nhận được có gì đó bất thường nơi Tara, hình ảnh vui tươi, hồn nhiên của Tara lúc trước tôi vẫn còn nhớ nay đã không còn, một cảm giác buồn thoáng hiện trong tôi, một đứa em gái mà tôi luôn muốn có.

Hôm nay là ngày thứ 5 sau ngày chúng tôi bắt đầu trở lại học, cả trường tôi ai cũng nhốn nháo, bàn tán về 2 cô bé vừa mới chuyển vào khối cấp 3 năm cuối, tất nhiên người được nhắc đến nhiều nhất chính là Tara.

- Này cậu, tớ nghĩ là tớ đã cảm nhận cái chị vừa chuyển đến khu cấp 3 học rồi.

- Ý cậu nói là người nào trong 2 người đó? Cô bạn quay lại hỏi bạn mình người vừa nói ra câu nói vừa rồi.

- Thì cái chị cao nhất trong 2 người đó, cậu không thấy chị ấy rất đẹp sao? Khuôn mặt và phong cách của chị ấy toát lên nét đẹp của 2 phái giống như là trong cương có nhu, trong nhu có cương, chính điều đó đã thu hút tớ.

- Tớ nhắc cho cậu nhớ, chị ấy là nữ đó.

- Thì sao nào? Từ trước tới giờ tớ vẫn bình thường về tâm lý, bằng chứng là tớ đã có bạn trai nhưng tớ vẫn thấy xao động khi lần đầu gặp chị ấy.

- Tớ đồng ý với cậu về điều đó nhưng cậu không thấy biểu hiện của chị ấy rất lạ sao?

- Lạ? lạ như thế nào?

- 1 chị thì cứ nói cười huyền thuyên khi đi cùng chị còn lại còn cái chị mà cậu thích thì rất lãnh đạm hay nói đúng hơn là thờ ơ đối với chị còn lại, hơn nữa từ khi nhập học tới giờ tớ chưa lần nào gặp chị ấy cười cả.

5. Chương 5

- Uhm, cậu nói thì tớ mới nhận ra điều đó thật, mà chị ý đẹp như thế nếu cười thì chắc đẹp phải biết, hihi...

Đó là những gì mà 2 cô bé năm nhất khối cấp 3 nói về Tara và tình cờ tôi đã nghe được. đột nhiên tôi lại nhớ về hình ảnh ngày xưa của Tara và tôi muốn được nhìn thấy lại nụ cười ngày nào của cô bé, nghĩ đến đây, cảm giác buồn lại tìm đến trong tôi, tôi quyết định tìm Tara sau giờ nghỉ giữa trưa.

Trường của tôi rất lớn và rộng, do đó mỗi một cấp học đều có 1 khu riêng và được phân chia bởi 1 vườn cây và cỏ được trồng rất đẹp, ở đó rất yên tĩnh và thoáng mát nên các học sinh thường hay đến, họ đến chỉ khoảng 3, 4 người chỉ để dùng cơm trưa hay tán dóc hoặc để học bài.

Tôi đang ở khu vực giao nhau giữa cấp 3 và đại học, tính đi tìm Tara thì tôi nghe giọng nói rất quen thuộc và tôi có thể nhận ra đó là tiếng của bạn Tara: Shynia.

- Tara, tớ phải vào nhà vệ sinh một lát, cậu ở đây nhé.

Không có câu nào đáp lại, Tara vẫn trầm ngâm với cuốn sách trên tay, tôi thoáng thấy bóng cô bé Shynia đã khuất sau bụi cây hoa mà lòng cảm thấy khó hiểu. Tôi từ từ tiến lại chỗ Tara đang ngồi, đứng đối diện Tara tôi làm bộ thờ dài.

- Hayzzzzzzzzda, công chúa bây giờ thay đổi quá, lúc trước còn bắt ép chị đây làm hoàng tử, thế mà sau khi trở về thì công chúa không thèm đi gặp chị nữa nha. Em làm chị buồn quá đó.

Không để Tara lên tiếng, tôi bước lại gần và ngồi xuống nói tiếp với khuôn mặt chọc cười ngăm hy vọng, tôi sẽ làm Tara lấy lại được nụ cười như trước.

- Kiểu này chắc là trong 3 năm ở bên Anh, có ai chọc giận em hay sao mà mặt yểu xiều không có lấy 1 nụ cười thế? Nói đi, là ai? Chị sẽ đánh hắn, trả thù lại cho em.

Hành động quá nhanh, tôi đã không kịp phản ứng gì khi cô nhóc Tara nắm lấy cánh tay tôi kéo về phía trước, định thần lại thì tôi đã ở rất sát người của cô nhóc (tuy bây giờ không giống lắm nhưng trong mắt tôi Tara vẫn còn là cô bé con như những ngày tôi mới gặp). Tara nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói.

- Hami ! Bây giờ đã khác rồi, em không còn muốn làm công chúa nữa, thay vào đó chị sẽ là công chúa và em muốn chị chỉ là công chúa của 1 mình em thôi, chỉ có chị mới khiến em có lại nụ cười như lúc trước.

Tôi thực sự bàng hoàng và cũng bối rối khi nhớ lại câu hỏi 3 năm trước của Tashi: “Cậu có bao giờ nghĩ rằng tình cảm của em tố đối với cậu là nghiêm túc?”. Lấy tay, tôi định đẩy Tara ra xa tôi một chút nhưng không được rồi, hiện giờ tôi bé hơn Tara nên khi biết được tôi có ý định này thì Tara lại kéo tôi tới sát hơn nữa. Trong chốc lát, tôi đã né tránh đôi mắt sâu đẹp lạ lùng đó đang nhìn tôi như chờ đợi câu trả lời từ phía tôi.

Cũng ở kế bên chúng tôi, chính xác là sau bụi cây có một người đứng đó tự bao giờ, người đó đang nhìn chúng tôi, nói đúng hơn chỉ nhìn tôi mà thôi nhưng trong ánh nhìn hình như có lửa.

6. Chương 6

CHAP 4

Vừa may có tiếng chuông reo báo hiệu kết thúc giờ nghỉ trưa, tôi mừng như bắt được vàng, chọt lên tiếng.

- Ah, đến giờ rồi, chị phải vào lớp đây.

Nói rồi, tôi vội đứng lên và bước đi thật nhanh như cố tránh đi một sự thật nào đó mà tôi không muốn biết.

- Trái tim của chị chưa thuộc về ai cả, phải chăng em còn cơ hội? Rất khế, Tara tự nói với chính mình.

Vì Shynia không có người quen nào ngoài anh em Tashi, vì vậy mà cô bé ở chung nhà với Tara và Tashi.

- Tara... tớ vừa mua 1 cái váy mới, cậu xem đẹp không? Shynia vừa nói vừa xoay để khoe chiếc váy đang mặc trên người.

- Cậu không biết.. muốn vào phòng người khác phải gõ cửa sao? Tara nói mà không hề nhìn Shynia lần nào, dù vẫn nghe được câu hỏi vừa rồi của cô.

Shynia vẫn tự nhiên, bình thường đáp:

- Cậu lạnh lùng quá đó, cậu không sợ... tớ sẽ làm chị Hami của cậu à?

Vẫn là sự thờ ơ, lãnh đạm trong đôi mắt đẹp kia nhưng lúc này đây, nó lại ánh lên 1 tia nhìn sắc lạnh khi Tara quay lại nhìn Shynia.

- Cậu dám?

Không nói gì, Shynia tiến đến chỗ Tara đang ngồi, ép 2 bàn tay lên mặt Tara và nhìn thẳng vào đôi mắt không cảm xúc ấy.

- Cậu dư biết tớ là ai mà, phải không ? Nếu cậu cứ tiếp tục đối xử với tớ như thế này thì tớ không dám chắc tớ có thể làm ra những chuyện gì?

Nói xong, Shynia nhẹ nhàng đặt lên môi Tara một nụ hôn, nụ hôn rất chậm, thật chậm như chờ đợi sự đáp trả của đối phương.

Không tránh né cũng không có sự đáp trả, chỉ một lúc sau Shynia bị Tara đẩy mạnh ra khỏi người, Shynia sững người khi bắt gặp sự giận dữ trong đôi mắt nhưng gương mặt thì không hề biến sắc của Tara.

- Cũng câu nói ở sân bay, tớ không quan tâm mục đích của cậu là gì? Nhưng tớ cho cậu biết, nếu cậu dám làm gì tổn hại đến Hami thì tớ là người đầu tiên không tha cho cậu.

Nói xong, Tara đi thẳng ra khỏi phòng để mặc Shynia đứng đó với vẻ mặt tức tối.

- Hay lắm, trò chơi đã chính thức bắt đầu. Cùng với câu nói là nụ cười rất lạnh hiện lên trên khuôn mặt xinh xắn của cô.

Hôm nay là chủ nhật, tôi đã hứa ghé nhà Tashi chơi, tôi đang đứng trước nhà của cậu ấy.

- A, cậu đến rồi, vào đi ! Tashi mừng rỡ khi thấy tôi đã đến.

- Cậu uống nước trái cây nhé ?

- Gì cũng được. Hôm nay Tara và Shynia không có ở nhà à?

- Shynia ra ngoài gửi thư cho ba mẹ từ sớm rồi còn Tara vừa ra ngoài mua chút đồ, chắc cũng sắp về rồi đó.

Thật ra, ngoài việc lại chơi với Tashi thì tôi còn mục đích khác, vì tôi muốn biết nguyên nhân Tara thay đổi đến vậy.

- Tashi này, cậu không ngạc nhiên khi Tara thay đổi quá nhiều hay sao ?

- Ý cậu là...? Tashi hỏi lại tôi.

- Àh... ừ thì... ý tớ là lúc trước Tara đâu có ít cười, ít nói đến vậy, nhìn từ bề ngoài lẫn bên trong (bên trong là chỉ tính cách) không còn giống cô bé Tara mà tớ biết nữa.

Tashi bưng chén Trà lên uống và thở dài trả lời câu hỏi của tôi.

7. Chương 7

- Đó là vì lúc trước cậu không biết gì về nó đó thôi. Tashi nói tiếp.

- Ba mẹ tớ là người làm ăn, nhà chỉ có hai anh em, tớ lại học bên này còn ba mẹ thì cứ đi suốt nên dù còn rất nhỏ em tớ luôn chịu cảnh ở nhà 1 mình, có chị giúp việc cũng như không, chị ấy không bao giờ lên nhà trên cả.

- Rồi khi Tara lên 5, ba mẹ tớ mới phát hiện nó bị mắc bệnh trầm cảm, dù được nhiều bác sĩ chữa trị mà hầu như đều không có kết quả. Đây cũng là lý do, tại sao tớ yêu quý em gái tớ một cách thái quá.

Nói đoạn, Tashi quay sang nhìn tôi rồi nói trong thất vọng.

- Nhưng tớ không hiểu, từ khi gặp cậu, trong khoảng thời gian ở đây, Tara trở nên vui hơn, nói nhiều hơn và cười cũng nhiều hơn. Sau khi về lại bên Anh, nó bắt đầu trở lại tình trạng cũ và thay đổi rất nhiều, cậu là người đầu tiên khiến cho Tara cười. Có phải vì nó mến cậu?

Tôi không biết trả lời ra sao, chỉ biết cười trừ cho qua chuyện.

- A... tớ mượn toilet nhà cậu 1 chút nhé. Không biết nói gì thì kiếm cớ đi vậy, tôi là người khởi xướng chuyện này mà.

- Uhm, cậu cứ đi thẳng bên đó rồi quẹo trái là tới.

Do mãi nghĩ đến lời của Tashi vừa nói và của Tara lúc ở vườn cây mà tôi đã vô tình làm nước bắn ướt cả mình.

- Tashi ơi, tớ bắt cần làm ướt áo rồi cậu có khăn cho tớ mượn. Tôi nói vọng ra ngoài.

- Trong phòng Tara có, cậu cứ đi lên lầu, lấy khăn và lau người cho khô để cảm lạnh đấy.

Thật ra nghĩ lại, trong đám bạn bè của tôi thì Tashi là người quan tâm tôi nhiều nhất, những lúc tôi vui hay buồn, cậu ấy đều có mặt, tôi thực sự rất vui khi có một người bạn như cậu ấy.

Tôi đi lên lầu vào phòng Tara, do sợ ý mà tôi quên khoá cửa. Vừa lúc đó Tara về tới nhà

- Anh hai.

- Em về đấy à ! mua gì mà lâu thế ? Tashi vừa hỏi vừa nhìn vào tờ báo trên tay.

- Àh, không có gì, một ít đồ dùng riêng thôi, bạn anh lại chơi à? (do thấy đôi giày lạ ngoài cửa).

- Uhm, là Hami, cô ấy lại đây được 1 lúc rồi.

- Thế chị ấy đâu rồi.

- Vừa đi toilet.

- Thôi, em về phòng cất đồ đây.

Nói xong thì Tara cũng bước lên phòng, rồi như nhớ ra điều gì, rồi mắt khỏi tờ báo, Tashi nhìn theo bóng cô em đã khuất sau lan can lầu : “Hami đang ở phòng Tara ?”.

8. Chương 8

CHAP 5

Vừa cho 2 tay vào cái áo thun tính trông qua đầu thì “cạch”, tôi giật mình quay lại thì thấy Tara đang đứng trước cửa phòng giống như bị hoá đá vậy, còn tôi thì ngược lại.

- Trời ạ, em làm chị hết hồn, chị còn tưởng Tashi mở cửa nữa chứ. Tôi nói trong khi mình còn chưa mặc xong cái áo.

- Em... em không biết chị ở trong phòng, xin lỗi em ra liền.

Tôi chưa kịp hiểu gì thì tiếng cửa phòng đóng lại cái “cụp” để lại tôi cái mặt ngây đờ không hiểu thái độ lạ lùng vừa rồi của Tara khi trông thấy tôi trong phòng.

- Chết tiệt...sao chị ấy lại trong phòng mình? Lại còn...? Nhớ đến đây thì mặt của Tara dần dần chuyển sang màu đỏ.

Bước xuống lầu Tara nói với giọng trách móc.

- Tashi...sao anh không nói với em là chị Hami đang ở trong phòng em vậy?

- Ah, anh quên...lúc này em đi lẹ quá nên không kịp nói, mà sao mặt em đỏ thế ? vừa rồi đã xảy ra chuyện gì à? Tashi hỏi khi trông thấy gương mặt đỏ ao của cô em gái.

- Không... không có gì, chỉ là...em hơi bất ngờ khi thấy chị ấy trong phòng. Tara lúng túng trả lời câu hỏi của anh mình.

- Thiệt tình àh, sao tự dưng thấy chị thì lật đật đi ra khỏi phòng vậy ? bộ chị giống ma lắm hả, Tara ? Tôi tiến lại chỗ Tara đang đứng hỏi sau khi đã bước xuống lầu.

Tara đưa mắt nhìn tôi rồi rất nhanh quay đi chỗ khác giống như cố giấu cái mặt đang đỏ của mình và cũng không thèm trả lời câu hỏi của tôi. Tashi thì hỏi ngược lại tôi.

- Lúc này có gì xảy ra sao mà mặt Tara đỏ thế?

Tôi ngược lên nhìn kỹ mặt Tara đúng là có đỏ thât, thoáng thấy tôi nhìn Tara vội trách ánh mắt của tôi, tôi chợt phì cười vì tôi đã hiểu nguyên nhân tại sao mặt Tara lại đỏ như vậy.

- Sao cậu lại cười ? cậu chưa trả lời câu hỏi của tớ đó ? Tashi hỏi mà hơi nhăn mặt khi thấy thái độ khó hiểu của tôi và Tara.

- Hà hà... không có gì đâu mà cậu biết làm gì ? chuyện của con gái, cậu là con trai không nên biết, phải không Tara ? Tôi trả lời mà vẫn còn cười

Khi nghe tôi hỏi, Tara cũng không nói gì mà mặt càng lúc càng đỏ nhiều hơn.

- Thôi nếu chuyện con gái các cậu thì tớ không muốn biết làm gì ? Thế là Tashi cầm tờ báo lên đọc tiếp.

- Em lên phòng đây.

Tôi chưa kịp kêu Tara ở lại nói chuyện thì cô nhóc đã đi lên lầu mất tiêu.

“Cạch” cửa phòng vừa đóng lại.

- Trời ạ, không thể tin được chị ấy ở phòng mình thay đồ mà lại không khoá cửa ? Đưa mắt nhìn về chỗ vừa này Hami đứng ? Tại sao lại có cảm giác này, tim đập nhanh, bối rối lẫn ngại ngùng khi thấy chị ấy trong bộ dạng đó, Tara tự hỏi và khuôn mặt lúc này lại đỏ lên bất thường.

Trong khi đó ở phòng khách.

- Hami, hôm nay cậu ở lại chơi đến tối hả về nhé? Tashi hỏi tôi.

- Uhm, vậy tớ không khách sáo đâu đó, hìhì...

- Tớ hỏi cậu cái này nhé, bộ đồ giờ cậu và Tara chưa đi tắm ở nhà tắm công cộng lần nào hả?

- Uhm, chưa... có gì sao? Tashi hỏi lại.

- Hìhì... không có gì tớ chỉ hỏi cho biết thôi mà. Tôi lại cười không sao tôi lại nhin được cười nhỉ?.

Lúc này, Shynia cũng về tới.

- Gì mà chị Hami cười dữ vậy ? có gì vui kể em nghe với.

- Àh , Shynia về đó hả ? em ở lại nói chuyện với Hami đi, anh đi vào phòng anh một chút. Tashi đi rồi còn tôi và Shynia, tôi quay sang trả lời cậu hỏi vừa rồi của cô bé.

- Hìhì, không có Tashi ở đây chị mới nói, lúc này chị cười là vì Tara đỏ mặt, mắc cỡ đó mà.

- Đỏ mặt, mắc cỡ, mà tại sao ? Shynia hỏi lại tôi.

9. Chương 9

- Uhm, thì lúc đó chị đang trong phòng Tara lau người vì bị ướt, chưa kịp mặc xong cái áo thì Tara mở cửa bước vào, chuyện là vậy đó, tại thấy biểu hiện của Tara như thế chị mới cười, chứ chuyện con gái tắm chung, thay đồ chung ở chỗ chị là bình thường mà, chắc em và Tara ở bên đó không có tắm ở nhà tắm công cộng đâu nhỉ?

Shynia không nói lời nào, chỉ im lặng nhìn tôi 1 hồi, rồi bước đi lên phòng.

- Ó... con bé này...lạ thật. Tôi vừa nói vừa nhìn theo.

Cửa phòng đóng lại.

- Tara...chẳng lẽ, dù chỉ một chút cậu cũng không để ý tới tớ sao ?

Ngã mình xuống giường Shynia nhớ lại lúc cô và Tara còn học ở bên Anh. Cảm giác nhìn người mình yêu ở ngay trước mặt mà không thể chạm vào được thật là khó chịu, cắn chặt môi, cô cố gắng không để bật khóc thành tiếng dù nước mắt đã lăn dài trên má.

CHAP 6

Tối đó, sau khi từ nhà Tashi về, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện của Tara, về câu nói úp mở của Tashi và cả Tara khi ở vườn cây. Sau một hồi tôi đã rút ra 1 kết luận... mà tôi không bao giờ nghĩ nó lại đi ngược lại với những ẩn ý mà Tashi và Tara đã nói.

- “Chiều nay sau khi học xong em đợi chị ở cổng trường nhé? Chị sẽ dẫn Tara đến 1 chỗ rất là hay ho đó, hihi”. Hami, Tara lẩm bẩm hai chữ Hami sau khi đọc tin nhắn.

- Gì thế ? chị Hami nhắn tin cho cậu à ? Vừa nói Shynia vừa giật cái điện thoại của Tara nhanh đến nỗi Tara không chụp lại kịp.

- Ý, như vậy không phải là hẹn hò chứ? Chị Hami bắt đầu quan tâm tới cậu rồi kìa.

- Cậu nói linh tinh gì thế... trả điện thoại đây. Tara giật ngay cái điện thoại và bỏ đi để mặc Shynia đứng đó nhìn theo.

- Tớ sẽ không để ai cướp mất cậu ra khỏi tay tớ, nếu tớ không có được cậu thì bất cứ ai cũng không thể. Cậu thừa biết tớ là loại người nào mà, Tara ?

Trong khi cổng trường sắp đóng cửa thì Tara vẫn đứng đó đợi Hami.

- Ah, chị ơi, chị có phải học chung với Osano Hami không ạ? Chị có thấy chị ấy ra chưa vậy? Tara thoáng thấy bạn cùng lớp với Hami đang bước ra cổng trường đã lại hỏi ngay.

- Đúng rồi, nhưng chị không để ý lắm, không biết Hami ra chưa nữa, àh... lúc này chị thấy có 1 cô bé mặc đồng phục cấp 3 đến nói gì đó với Hami rồi chị thấy Hami đi theo cô bé đó.

- Đồng phục cấp 3 ? gương mặt Tara như tối sầm lại. “Chết tiệt”.

Tara đột nhiên chạy thật nhanh vào trường mặc cho người lúc này gọi với theo.

- Nè, trường sắp đóng cửa rồi đó, nè...nè.

Cũng trong lúc đó, tại khuôn nhà dạy võ Judo của trường, tôi không biết tại sao khi tỉnh lại mình ở đó còn trong tư thế đang bị trói với 1 cái ghế.

- Tỉnh rồi sao ? chị Hami.

Đó là tiếng của Shynia, tuy còn chóng mặt như gương mặt của Shynia đang dần hiện rõ trước mắt tôi.

- Chị thông cảm, tôi đành phải chụp thuốc mê, trói chị lại để tránh mất thời gian.. vì dù gì chị cũng từng là đại ca của bọn nhóc cấp 2 mà. Đúng không ?

- Sao em.. lại..chị ? tôi thật sự không hiểu tại sao Shynia lại làm như vậy đối với tôi.

- Sao ư ? chị nên hỏi lại mình đi, tất cả đều do chị cả.

- Chị đã làm gì ? trong tôi lúc này là rất nhiều câu hỏi.

- Chị đã làm gì ư ? lỗi của chị là đã cướp mất Tara của tôi, của tôi, chị có hiểu không ? tôi yêu Tara. Tôi có thể nhận thấy được cái nhìn căm ghét của Shynia khi đối diện với tôi.

- Em... yêu Tara ? Tôi lặp lại câu nói của Shynia trong sự ngỡ ngàng tột độ.

10. Chương 10

đúng, tôi yêu Tara, nhưng bây giờ không quan trọng nữa, 3 năm qua tôi luôn tự tin với bản thân rằng không ai xứng với Tara hơn tôi, kể cả những đứa con gái ngu ngốc thầm yêu thích Tara. Chỉ cần thấy tôi, bọn họ đều rút lui cả, nhưng tại sao ? tôi lại thua chị?

Bây giờ.. đứng trước mặt tôi là một Shynia hoàn toàn khác, sự căm ghét, phần nộ xen lẫn sự đau khổ cùng hiện rõ trên gương mặt xinh xắn cùng những giọt nước mắt như trực trào ra khỏi mi nhưng đã bị chủ nhân của nó ngăn cản lại.

- Chị có gì hơn tôi, xét về ngoại hình, bản lĩnh tôi đều hơn chị cả, chị có biết lúc học bên Anh, không ai dám chống đối tôi và Tara cả, khi 2 chúng tôi đi chung ai cũng phải gật đầu về sự kết đôi hoàn hảo này.

- Shynia, tôi không quan tâm em đối với Tara thế nào ? chuyện này không liên quan đến tôi, tại sao em lại kéo tôi vào cuộc...tôi

Chưa kịp nói xong thì tôi đã lãnh ngay 1 cái tát tay rõ mạnh của Shynia.

- Chưa tới lúc chị nói đầu... tôi còn chưa nói xong mà ? A... nó đỏ rồi kìa, chắc đau lắm hả ? Shynia vừa nói vừa lấy tay xoa bên vùng má của tôi vừa nãy bị tát lúc nãy rồi bất ngờ hôn lên chỗ tát ấy làm tôi 1 phen giật mình lẫn sợ hãi.

- Chị ngại à, hay sợ ? Hahaaaaaaa. Àh... mà chị có biết tình cảm Tara dành cho chị là loại tình cảm gì không hả ? bạn bè, chị em, người 1 nhà...hay..là người yêu ? . chị đoán thử xem.

- Tôi thực sự không hiểu em muốn nói gì nữa, em làm ơn ngừng ngay cái trò này lại đi. Tôi bắt đầu nạt lại cô bé.

- Giận rồi ư ? nhưng vô ích, chị không kháng cự lại được đâu.

- Đơn giản thôi, Tara yêu thích chị cho nên, hôm trước khi gặp chị trong phòng, quần áo không chỉ tề nèn mới đồ mặt, chị biết không tôi chưa từng thấy cậu ấy đồ mặt, mặc cỡ, dù đã nhiều lần tôi thay đồ trước mặt cậu ấy, biểu hiện duy nhất của cậu ấy chỉ là 1 câu nói dừng dừng “ tớ ra ngoài đây”. Chị có biết lúc đó tim tôi đau, rất đau, cậu ấy chưa hề để ý tôi dù chỉ 1 chút, tôi cứ tưởng thời gian 3 năm đủ dài để tôi có thể tổng khứ chị ra khỏi đầu cậu ấy, nhưng tôi đã lầm.

Tôi thật không tin vào tai mình nữa, shynia nói Tara yêu thích...tôi.

- Em nói lái nhãi đủ rồi đó, tôi không muốn nghe nữa, nếu em còn không thả tôi ra thì tôi sẽ la lên đó.

- Giờ này chắc nhà trường đã đóng cửa rồi, không còn ai trong trường nữa, dù chị có hét đến khan cả cổ thì cũng không có ai đến đâu

Tôi bắt đầu sợ, sợ cái giọng nói lạnh lùng đến run người của Shynia, từ trước đến giờ tôi chưa hề biết sợ ai kể cả những đám du côn ở trường, tôi không biết nữa, càng ngày tôi càng cảm thấy mình không mạnh mẽ, háo thắng như lúc trước nữa, vì tôi trưởng thành rồi chẳng? Sự trưởng thành của 1 cô gái, tôi thật sự muốn biết shynia sẽ làm gì tôi, giết tôi ư? Rồi shynia cũng lên tiếng cắt quãng dòng suy nghĩ của tôi.

- Theo như tôi biết thì từ trước tới giờ, chị chưa hề yêu thích hay hẹn hò với 1 ai cả cho dù hiện giờ chị đã là sinh viên năm 3. tôi tự hỏi chị có buồn không khi ai ai cũng có đôi có cặp ngoại trừ chị, tôi nghĩ giới tính của chị sẽ được xác định một khi chị chọn người yêu ình, vì hiện giờ Tara đang thích chị, nếu chị đáp lại tình cảm của cậu ấy thì tôi sẽ không còn hy vọng gì cả, nên tôi sẽ chọn dùm chị, hôm nay tôi sẽ cho chị biết thế nào là mùi vị hạnh phúc.

11. Chương 11

“Bộp, bộp” 1 cái đánh tay ra hiệu, từ trong bóng tối, có 2 người đang bước ra, tiến về phía tôi, tôi chưa kịp phản ứng thì...mùi thuốc, là thuốc mê, ai đó đã lấy khăn có tẩm thuốc chụp lên mũi tôi, khó chịu quá, đầu óc quay cuồng, trong lúc tôi còn chưa mê hẳn, tôi vẫn còn nghe được giọng nói của shynia “ hãy chăm sóc chị tao thật tốt nhé, tụi bây cũng may mắn đấy vì dù gì chị ấy cũng là 1 hot girl của trường đó” dứt câu nói ấy là giọng cười vang lên đầy vẻ thích thú cùng với giọng cười là tiếng vải bị xé rách: váy, áo của tôi, ai đó đang xé chúng. không... ai đó giúp tôi với... làm ơn, hai tiếng làm ơn cứ nghẹn nơi cổ họng, tôi không sao bật thành tiếng được. Tôi không còn biết gì nữa, mi mắt tôi sụp xuống, thuốc mê đã có tác dụng.

Chap 7

Có tiếng đánh nhau xen lẫn là tiếng la hét, chúng vang vọng cả gian phòng, những âm thanh ấy chỉ kéo dài trong chốc lát rồi im bật chúng nhường chỗ lại cho tiếng khóc, tiếng khóc nức nở đến xé lòng của ai đó, tôi có thể nghe được tiếng khóc ấy, rồi cảm giác như có cái gì đó phủ lên người tôi và cả cảm giác người tôi đang bị xóc lên bởi 1 đôi tay của ai đó, là ai ? ai đã cứu tôi, tôi không thể mở mắt để nhìn người đó. Giờ đây, tôi chỉ biết rằng tiếng khóc ấy ngày càng xa dần, xa dần cho đến khi tôi không còn nghe nữa.

- Á...tôi đang ở đâu đây ? hôm qua...hôm qua, tôi không thể nói gì nữa, những giọt nước mắt vô tình rơi ra, tôi không ngăn chúng lại được, tôi co người lại và khóc nức nở, bất chợt có 1 đôi tay đang vòng qua ôm tôi vào lòng: “ không sao hết, tất cả ổn rồi, cậu đừng sợ ” Tôi đưa mắt nhìn lên xem người đang ôm tôi vào lòng là ai : “ Tashi ” là Tashi, không biết tại sao khi nhìn thấy Tashi tôi lại gục đầu vào người cậu ấy khóc ngon lành, cùng lúc đó, ở đằng xa là cánh cửa phòng đang mở ra nhưng đã bị sượng lại vài giây rồi nó được đóng trở lại như cũ một cách nhẹ nhàng.

Tại một căn phòng khác.

- Từ giờ trở đi tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa, tôi chỉ nói thể thôi, cậu tự hiểu lấy.

- Cậu đứng lại đó cho tớ. Shynia hét lên khi thấy Tara đang tính đi ra khỏi phòng sau khi quăng lại cho cô câu nói lạnh lùng ấy.

- Tại sao...tại sao ? cậu không đánh tớ ?

- Tôi không đánh con gái, hơn nữa tôi không muốn đánh cậu – vẫn giọng nói đều đều, không cảm xúc ấy, nó đã làm cho Shynia bật lên tiếng nấc.

- Thà là cậu đánh tớ chứ đừng dùng thái độ dửng dưng đó đối xử với tớ - Shynia vừa nói vừa lấy tay lau vội nước mắt đang lăn dài trên má.

- Với ai tôi cũng vậy, đây đâu phải lần đầu cậu biết tôi - Shynia chen vào.

- Nhưng với Hami thì không, tớ chưa bao giờ thấy đôi mắt chứa đầy cảm xúc của cậu khi nhìn tớ như là nhìn chị Hami lúc ở vườn cây.

- Thế cậu muốn tôi tha thứ về hành động ngu ngốc của cậu đối với Hami tối qua sao?

- Chuyện đã thế này tớ không còn gì để nói, trông mong hay được cậu tha thứ... cũng hay, tớ sẽ biến khỏi mắt cậu, từ giờ trở đi tớ sẽ không vì cậu mà đau khổ nữa – Shynia đứng dậy rồi từ từ bước ra cửa nhưng bước chân rất chậm như chờ đợi 1 cái gì đó từ Tara chẳng?

- “ Tốt ” – Chỉ 1 từ thốt ra từ miệng Tara, đó là những gì cô chờ đợi sao ? đau khổ lẫn ảm ức Shynia chạy nhanh ra khỏi phòng.

Tiếng cửa phòng đóng lại, không gian trở nên im ắng, bóng tối bao trùm cả gian phòng, trong 1 góc của căn phòng, Tara đang đứng đó, bên cạnh cửa sổ mà trong đầu cứ nghĩ mông lung. “ ẠCH ” tiếng cửa phòng lại mở, Tara quay người lại, người đang đi vào phòng là Tashi.

- Anh hai, chị ấy sao rồi – Tara hỏi nhưng mắt vẫn nhìn đăm chiêu ra ngoài cửa sổ.

- Cô ấy đã bình tĩnh hơn rồi, hiện giờ đang nằm ngủ, em sao rồi...không có bị thương ở đâu chứ ?

- Anh quên rằng em có học Judo và Karate sao ? chuyện xảy ra thế này cũng một phần là lỗi của em – Tara thở dài mắt vẫn nhìn ra cửa sổ.

- Không, đó không phải lỗi của em, không ai cưỡng lại được sự ghen ghét, hơn thua, một khi đã đặt chân vào con đường của tình yêu, nó có thể làm cho người ta mất đi lý trí mà chỉ hành động theo những gì con tim mách bảo - Tashi đang cố gắng an ủi em gái mình.

- Anh nghĩ, Hami đã biết em yêu thích cậu ấy rồi ? – Tashi vẫn tiếp tục nói.

- Nhưng...chị ấy vẫn chưa có sự lựa chọn ình. Chị ấy vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.

- Thế em định thế nào ?

- Không định gì cả, quyền quyết định là của chị ấy.

- Tara, anh không nghĩ rằng Hami chưa có sự lựa chọn mà chỉ là cô ấy chưa nhận ra sự lựa chọn của mình mà thôi – Câu nói này Tashi chỉ nói thầm trong miệng rồi lẳng lặng bước ra ngoài.

Sáng hôm sau, tôi mới biết mình đang ở nhà của Tashi và đang sử dụng phòng của Tara.

- Hami, em vào được không ? - Tara đang đứng bên ngoài cửa phòng nói vọng vào.

- Uhm, Tara hả ? em vào đi.

12. Chương 12

- Chị khoẻ chưa ? tinh thần vẫn ổn chứ hả ?

- Ừ, chị ổn, chỉ còn hơi nhức đầu thôi, hìhì, em đừng lo, dù sao thì chị cũng không phải dạng con gái uỷ mị hề chút là khóc đâu, cảm ơn em, Tara.

- Về chuyện gì ? – Tara bỗng quay mặt đi nhìn chỗ khác sau khi hỏi lại tôi.

- Tashi đã nói với chị hết rồi, đêm hôm qua nếu không có em, em không đến kịp lúc thì chị không biết mình sẽ ra sao nữa, thật tình dù có nằm mơ chị cũng không nghĩ rằng mình sẽ rơi vào hoàn cảnh như vậy. nhưng không sao rồi, nhờ có em đấy.

- Lúc trước chị cũng từng cứu em 1 lần rồi, coi như huê nhau vậy – Tara nói mà không hề mình mặt tôi.

- Ừ, vậy huê nhé, hìhì – tôi không biết mình muốn gì nữa, tôi đang cố tỏ vẻ mình không sao và tôi cũng đang cố xua đi những gì Shynia đã nói cho tôi nghe vào tối hôm qua.

- Chị không có gì hỏi em sao ? – bây giờ thì Tara mới quay mặt lại nhìn tôi mà hỏi.

Tôi hỏi gì ư ? tôi không biết nên hỏi hay không, có nên biết đáp án không, nếu biết rồi thì sao ? tôi sẽ làm gì với nó, tôi không muốn biết đáp án, tôi sợ khi biết đáp án rồi thì tôi sẽ mất 1 cô em gái mà tôi muốn có từ trước đến giờ (tuy là hiện giờ nhìn bề ngoài thì tôi giống em gái Tara hơn, vì tôi lùn hơn Tara mà, nhưng dù sao tôi vẫn lớn tuổi hơn Tara nên tôi phải là chị), do đó thay vì là câu mà tôi muốn hỏi thì tôi lại hỏi câu khác.

- Ừ...shynia...shynia thế nào rồi ?

- Sáng sớm nay cậu ấy đã lên máy bay trở về Anh rồi, chị sẽ không còn bị như thế 1 lần nào nữa đâu – Tara nói chắc như đinh đóng cột vậy.

Thế là cái không khí im lặng bao trùm lấy cả 2 chúng tôi, tôi không biết nên nói gì nữa đây, tôi định lên tiếng trước để phá tan cái không khí im lặng này nó làm tôi bối rối lẫn khó chịu ít ra là đối với tôi, nhưng không đợi tôi lên tiếng Tara đã nói trước.

- Chị không còn gì để hỏi em sao ? – dường như Tara đang mong đợi 1 câu hỏi khác nào đó ở tôi thì phải ? nhưng...

- À...à hết rồi – tôi bắt đầu ấp úng, 1 câu nói cũng nói không xong.

- Thế à, vậy em ra ngoài đây, chị nghỉ ngơi đi.

- Khoan – tôi gọi với theo sau khi thấy nét buồn bã ẩn khuất sau đôi mắt đẹp của Tara đang tính bước ra khỏi phòng.

- Chuyện gì ? - đối diện với tôi là lưng của Tara vì cậu ấy không quay mặt lại sau khi nghe tôi bảo “khoan” mà chỉ hỏi lại trong tư thế hướng ra ngoài cửa.

- Chị rất thích em, chị yêu em như đứa em gái của chị vậy, khi nghe Tashi nói về chuyện của em, chị rất vui vì em yêu mến chị, chị hy vọng tình chị em chúng ta mãi mãi gắn bó nếu như có cơ hội chị muốn được làm người 1 nhà với em.

- Hami, em hiểu ý chị rồi, em ra ngoài đây – tiếng cửa phòng đóng lại.

Tôi không biết bản thân mình muốn gì nữa, từ trước tới nay tôi chưa hề biết cảm giác yêu thích 1 ai đó à như thế nào cả, tôi không biết tình cảm của tôi đối với Tara là gì ? tôi chỉ biết hiện giờ tôi yêu quý Tara, tôi muốn mang lại tình yêu thương cho Tara, thứ tình cảm mà Tara đã thiếu thốn từ khi còn nhỏ với tư cách như 1 người chị trong gia đình ít nhất là bây giờ. Vì vậy tôi cần phải hành động thôi.

Đâu đó bên ngoài phòng cũng có người đang đứng dựa tường, khuôn mặt đăm đăm nhìn bức tường đối diện – “ dù không biết sự lựa chọn của em là thế nào nhưng xin em đừng làm như không biết gì về tình cảm của tôi dành cho em, Hami ”.

- Nếu cậu thích, tớ cho cậu hết.

- Ấy da...sao mà lạnh lùng thế, dù gì cũng là tấm lòng của người ta mà, mà cậu và Tara sao mà giống nhau thế, ý mình đẹp được nhiều người chú ý rồi chảnh hả? Tớ bắt đầu trêu chọc Tashi.

- Cậu đừng có đến đây mà trêu chọc tớ nhé, kiếm tớ có gì không ?

13. Chương 13

- Tớ tính qua đây tặng quà valentine cho cậu nhưng chắc cậu nhận rồi cũng sẽ đem cho người khác giống như đồng quà kia thôi thì tớ không tặng cho cậu còn hơn, đỡ phải đau lòng – tớ nói già lã rồi vờ bỏ đi không ngờ Tashi nắm tay tôi lại làm tôi hết hồn, tại hành động nhanh qua mà:

- Ai nói là tớ sẽ làm vậy với quà của cậu, đâu đưa đây – hình như Tashi rất muốn quà của tôi thì phải.

- Cậu làm tớ hết hồn đó, nè...nói vậy chứ làm sao mà không tặng cho cậu được chứ - tôi thấy Tashi lấy quà tôi đưa bỏ vào cái túi áo bul trắng đang mặc trên người thay vì là để chung với đồng quà bữa bọn kia, nói sao nhỉ ? tôi cảm thấy vui vì hành động đó rồi tôi khẽ cười, nụ cười đó không qua khỏi mắt của Tashi.

- Hami, cậu cười gì vậy ? Tashi hỏi ngay làm tôi hơi lúng túng.

- À...không có gì, mà Tashi này, tớ hỏi thiệt cậu nhé, cậu phải trả lời thành thật đó.

- Cậu muốn hỏi gì, chuyện liên quan tới Tara àh ?

- Àh không, không phải, sao lúc nào tớ hỏi cậu cái gì là cậu cũng nhắc tới Tara thế, giống như mọi chuyện tớ hỏi cậu đều có liên quan tới Tara không vậy.

- Không, đó chỉ là...- tashi ngập ngừng không nói hết câu mà mặt cũng không nhìn tôi nữa, sau đó thì quay lại nói tiếp.

- Thế cậu muốn hỏi gì ?

- ừm, tớ muốn hỏi..mà nó hơi kỳ cục, ý tớ là cậu có thích tớ không ? – tôi hỏi tỉnh bơ không hề đỏ mặt mặc cỡ gì cả, chắc tôi hơi vô duyên nhỉ. Còn Tashi thì thôi khỏi nói, sau khi nghe tôi hỏi, mắt cậu ấy nhìn tôi như con nai vàng ngơ ngác.

- Sao cậu lại hỏi tớ vấn đề đó ? Tashi hỏi lại tôi làm hại tôi cũng không biết đường nói lý do luôn.

- Thì là thế này, tớ thấy tớ và cậu hai đứa đều là sinh viên hết rồi mà chẳng đứa nào có người yêu gì hết, tớ thấy cậu cũng tốt, hơn hết là tớ rất vui khi ở bên cậu, nếu cậu cũng có cảm giác đó với tớ thì sao hai đứa mình không hẹn hò thử? – tôi văng ra 1 tràng lý do để chữa cháy cho câu hỏi kỳ cục của tôi vừa rồi.

- Cậu chắc là muốn hẹn hò cùng tớ? – Tashi hỏi lại với vẻ nghi ngờ hơn là ngạc nhiên mà tôi nghĩ là cậu ấy phải ngạc nhiên chứ.

- ừm, tớ chỉ nói vậy thôi, nếu cậu không thích thì xem như tớ chưa từng nói vậy. – tôi nói thật nhanh để mau chóng chuyển sang đề tài khác, tôi liếc nhìn xem cậu ấy có phản ứng gì không, tôi chỉ thấy cậu ấy nhìn đi chỗ khác giống như đang suy nghĩ cái gì đó, rồi đột ngột quay sang tôi nói.

- Được, vậy 2 đứa mình chính thức hẹn hò nhé. – Tôi khá bất ngờ với câu nói này của cậu ấy, nhưng tôi lại rất vui vì cậu ấy nhận lời, thật sự thì tôi không biết mình có thích Tashi không nữa, tôi chỉ biết khi tôi ở bên cậu ấy, tôi có cảm giác bình yên và rất vui vẻ.

14. Chương 14

- Ủm, nếu cậu đồng ý thì quyết định vậy nhé, thôi tớ còn phải qua khu cấp 3 tặng quà cho Tara nữa, cậu học tốt nhé, tớ đi đây. Thế là tôi bước ra ngoài bỏ lại sau lưng 1 đôi mắt đang nhìn theo tôi bước ra cửa: “cậu thật vô tư đó Hami, nhưng rồi cậu sẽ nhận ra thôi...vấn đề chỉ là thời gian”, Có lẽ tôi vô tư thật, vô tư đến nỗi vô tình, tôi đã vô tình làm tổn thương 1 người, mà sau này tôi mới biết chính người đó là người sẽ đi cùng tôi đến hết cuộc đời. Giờ nghỉ trưa tôi tìm Tara nhưng không gặp. Tôi đang đi quanh quẩn ở vườn cây thì không biết trời xuôi đất khiến thế nào, tôi lại trở thành kẻ nghe trộm người khác tỏ tình.

- Chị Tara, em...em rất thích chị, hôm nay là valentine, em có làm socola, em biết chị sẽ ở đây, vì em quan sát chị lâu lắm rồi, mong chị nhận món quà của em.

Ồ...nhìn qua bụi cây, tôi thấy người đang tỏ tình là 1 cô bé mặc đồng phục cấp 3, 2 vạch vàng trên vai áo, vậy là cấp 3 năm 2 rồi, nào để xem người được tỏ tình là ai nhé, mắt tôi bắt đầu di chuyển và người tôi gặp không ai khác là Tara, trốn tiết đây mà, mà hình như Tara đang ngủ nên không hay biết có người đang nói chuyện với mình, tội nghiệp cô bé, vẻ mặt cô bé bối rối, ngại ngùng đến thấy rõ. Tôi thấy cô bé viết cái gì đó lên hộp quà rồi để xuống từ từ tiến lại chỗ Tara đang nằm, đúng hơn là dựa vào 1 thân cây.

- Lạ thật, cô bé tính làm gì nhỉ? – Tôi tự hỏi khi thấy cô bé cứ nhìn dáo dác xung quanh giống như xem chừng có ai không, nhưng bây giờ là giờ học ở đây đâu có ai đâu, ah...trừ tôi ra.

Á...tôi bùm miệng lại, cô bé đó đang hôn lên môi Tara, là hôn lên nhé thừa lúc Tara đang ngủ, cô bé tính đứng dậy đi thì giật mình, tay Tara đang nắm lấy cổ chân cô bé, không chỉ cô bé đâu tôi cũng giật mình nữa, mém chút là la lên rồi.

- Cô bạn tính đi như vậy sau khi đã hôn lên tôi sao? – thì ra Tara không hề ngủ mà chỉ nhắm mắt vờ ngủ.

- Ô... em ...em xin lỗi...em không...tại lúc chị ngủ trông rất đẹp nên...em... – Tội nghiệp mặt cô bé đỏ lên hết rồi, đầu thì cúi xuống đất kể cả việc nói chuyện cũng trở nên khó khăn.

- Tôi không thích ai quấy rầy giờ nghỉ trưa của tôi hơn nữa tôi không thích ai hôn tôi mà chưa được tôi cho phép, cô bạn hiểu ý tôi rồi chứ.

Thật là câu nói được Tara thốt ra rất bình tĩnh không lấy gì làm lạ khi mình bị 1 cô gái hôn, nhưng với tôi thì ngược lại, dù trước đó cũng có vài đứa con gái thích tôi nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy 1 cô gái hôn môi 1 cô gái.

- Em xin lỗi vì làm phiền chị, em hy vọng chị nhận quà của em a. – nói xong câu này là cô bé đã cắm đầu chạy thật nhanh về phía khu vực học của mình, còn Tara thì xem như không có chuyện gì xảy ra cả và ngã người trở lại thân cây, bỗng:

- Hami...chị có thể ra được rồi đó.

Vậy là tôi bị phát hiện rồi sao? tôi bắt đầu đi ra từ sau bụi cây cảm giác giống như tên trộm vừa bị bắt vậy.

- Chị...không có ý...chị chỉ là...- Tới phiên tôi ấp úng y như cô bé lúc nãy. Nhưng thoáng thấy Tara không nói gì làm tôi mừng thầm trong bụng, tôi liền tiến lại ngồi cạnh Tara.

- Tara nè, tặng em đó, valentine vui vẻ - tôi đưa hộp quà cho Tara với hy vọng là Tara sẽ không nhắc đến chuyện tôi vừa thấy.

- Thế em có được xem đây như quà tỏ tình trong ngày valentine không? Tara hỏi trong khi mắt đang nhìn vào hộp quà trên tay tôi vừa đưa.

- Hìhì...em nói gì vậy? không thể xem như vậy được – tôi cười để che đi sự bối rối khi nghe Tara nói thế, nó làm tôi bối rối thật sự nhưng Tara lại cố thêm vào.

- Tại sao không? theo như em biết thì vào ngày này, nếu ai có cảm tình với 1 người thì sẽ tặng quà cho người đó, xem như là lời tỏ tình, nếu người được tỏ tình cũng thích thì đến ngày valentine trắng thì người đó sẽ tặng lại quà coi như là lời chấp nhận.

- Nhưng với chị thì khác, nó không có ý nghĩa đó, chị tặng bất cứ người nào chị yêu mến.
- Vậy à...còn anh hai em.
- Hả ? – tôi không nghe rõ câu vừa rồi của Tara vì hình như Tara nói mà giống như không muốn cho tôi nghe vậy.
- Vậy chị có nghĩ cô bạn lúc này có thích em không ? Tara không nhìn thẳng vào tôi vẫn tư thế dựa vào thân cây đôi mắt nhìn thẳng lên bầu trời trong xanh đang trên đầu 2 chúng tôi.
- À, cô bé lúc này hôn em đó hả ? – tiêu rồi tôi đã nói những từ không nên nói.
- Ừ.

15. Chương 15

- Àh...ừ...chị nghĩ là có chút chút vì chị thấy cô bé hôn em mà.
- Chị nghĩ thế nào về điều đó – vẫn câu hỏi tỉnh bơ như rụi của Tara.
- Ừm..., theo như chị biết mọi người nhận xét về em là như thế này : em rất đẹp, hiếm có 1 cô gái nào sở hữu 1 nét đẹp của phái nam lẫn phái nữ, không nhu mì quá mà cũng không mạnh mẽ quá, cho nên chị không thấy làm lạ khi cô bé đó thích em.
- Vậy chị có giống với những người đó?
- Hihi...em nói thẳng thắn quá đó, không thể nói là không bị thu hút được bằng chứng là lúc chị gặp em ở sân bay, chị đã nhìn em không hề chớp mắt.
- Chị nghĩ như thế nào nếu em nói thích chị ? – lúc này Tara mới quay đầu xuống nhìn vào mắt tôi nói.
- Có gì đâu...thì chị cũng thích em đấy thôi.
- Ý em muốn hỏi là thích theo kiểu nam và nữ kìa – hình như tôi đang bị tấn công bằng những câu hỏi.
- Hà hà...không thể nào – tôi chỉ biết cười chẳng biết nên xử lý như thế nào với Tara.
- Em yêu chị, Hami ! em không yêu chị như là bạn bè, hay là người thân hoặc là 1 người chị, trong mắt em chị là 1 cô gái và em yêu cô gái đó, cô gái đó chính là chị, Hami.

Tôi thật sự chết lặng vì câu nói này của Tara, cái câu hỏi mà tôi không dám hỏi giờ đã có đáp án, tôi phải làm sao đây, tôi đang hoang mang không biết nên nói gì thì Tara lại nói tiếp.

- Em không biết chị già vờ hay thật sự không biết tình cảm em dành cho chị, em chỉ muốn cho chị biết tình cảm thật sự em đối với chị, dù đã biết sự lựa chọn của chị là gì – khi nói câu nói này mắt Tara đang nhìn xa xăm 1 nơi nào đó, không phải nhìn tôi nhưng tôi vẫn thấy được nét u buồn trong đôi mắt đẹp kia của Tara.
- Chị xin lỗi, chị phải đi về lớp – tôi liền đứng bật dậy sau câu nói ấy, đi được 1 bước thì có 1 bàn tay nắm tay tôi lại và kéo tôi về phía sau lưng mình, do lực kéo, tôi đã té và lao về phía Tara đang ngồi đích đến của tôi chính là môi của Tara. Nói đúng hơn là Tara đã nắm tôi lại và bắt đầu hôn.

Hình ảnh trước mắt tôi lúc này, rất gần...đó là hàng mi vừa dài vừa dày của Tara...nó cong lên rất đẹp và 1 làn da trắng mịn màng không 1 vết xẹo hay mụn nào cả, lần đầu tiên tôi nhìn Tara ở cự ly gần đến như vậy, cứ lo nhìn mà tôi quên rằng mình đang trong tình huống nào cho tới khi tôi cảm nhận được cái gì đó đang len vào miệng tôi, nó luồn sâu vào khoang miệng và từ từ di chuyển như đang tìm cái gì đó, bây giờ thì tôi đã biết đó chính là lưỡi của Tara khi nó chạm vào lưỡi tôi, không thể tin được...Tara và tôi đang hôn nhau mà còn là french kiss nữa, chân tay tôi bắt đầu bủn rủn khi chiếc lưỡi ấy đang cố quấn lấy lưỡi tôi kéo về phía miệng Tara vậy, không được rồi...nếu kéo dài thế này tôi sẽ không thở được mất, tôi muốn đẩy Tara ra nhưng vô phương... vì 1 tay, tôi bị Tara kiềm chặt xuống cổ và 1 tay vòng qua eo tôi, ôm sát vào người...tôi thật sự bất lực nhưng dường như hiểu được điều đó, Tara dần buông tôi ra.

Trong lúc này, tôi thật sự thảm hại vô cùng, vừa lấy tay ôm ngực thở hổn hển vừa nói không thành tiếng:

- Em...em – tôi thở giống như là sắp hết không khí vậy.
- Hami...mặt chị đỏ hết rồi kìa dễ thương thật – Tara vừa nói vừa nhìn tôi cười.
- Em...sao lại cười...chẳng có gì đáng cười cả - thật không công bằng...trong khi tôi còn ngượng vì chuyện lúc nãy thì Tara lại thản nhiên như không.
- Đây là lần đầu chị hôn à ? Tara nghiêng đầu nhìn tôi hỏi.
- Em...sao lại biết – tôi ầm ỨC hỏi lại thì Tara lại ngã người vào thân cây cười đáp.
- Hìhì... nếu chị biết cách thở trong khi hôn thì có lẽ...giờ này em đã không buông chị ra.
- Em...em đừng nghĩ là mình có kinh nghiệm rồi bắt nạt chị - Mặt tôi từ chỗ đỏ ửng chuyển sang tím tái vì uất ức lẫn xấu hổ, nụ hôn đầu tiên của tôi thế là đi tong. Đột nhiên Tara ngồi dậy thôi không cười nhìn tôi chăm chú và nói.

16. Chương 16

- Người ta nói...nụ hôn đầu tiên luôn là nụ hôn khó quên nhất...đây cũng là cách tốt nhất để chị không bao giờ quên em.

Tôi bất động vài giây vì câu nói này của Tara...nó đã kéo tôi về vấn đề chính và là nguyên nhân cho việc xảy ra nụ hôn vừa rồi, Tara lại nói tiếp.

- Chị biết không ? đây là lần đầu tiên em chủ động ôm hôn và muốn hôn nhiều đến thế...mặc dù trước đó được nhiều người hôn nhưng chưa bao giờ em đáp lại.

Tôi bắt đầu tránh ánh nhìn của Tara...như hiểu được điều đó Tara thôi không nhìn tôi nữa mà lại dựa lưng vào thân cây, mắt nhắm nhắm nhìn lên bầu trời xanh biếc.

- Trước đây khi em còn học bên Anh, có 1 bạn gái đến nói là yêu thích em nhưng cũng đồng thời nói là sẽ từ bỏ em nếu em hôn bạn ấy 1 lần...hay đó chứ...chỉ cần 1 cái hôn thì có thể quên được 1 người và bây giờ em lại lặp lại điều đó...em sẽ chọn cách từ bỏ chị.

Nghe đến đây, tôi liền nhìn về phía Tara, tôi thấy 2 cánh tay Tara lúc này đang đặt lên mắt, vì nắng chói mắt ư ? hay không phải vì nắng.

- Em...thật sự yêu chị ? – tôi hỏi trong ấp úng.

- Phải, nhưng điều đó giờ không quan trọng nữa vì em đã biết sự lựa chọn của chị - đột nhiên Tara đứng dậy, nhìn tôi nói tiếp “ dù thế nào đi nữa...cũng xin chị...đừng quên em nhé” nói xong câu đó Tara quay lưng đi ra khỏi vườn cây bỏ tôi ngồi lại đó, cũng trong khoảnh khắc Tara nhìn tôi vừa nãy, tôi đã kịp nhận thấy mắt Tara đã đỏ tự bao giờ, đỏ từ khi nào ? hay từ lúc Tara nói là sẽ từ bỏ tôi, khó chịu quá, đây là cảm giác gì ? tự nhiên nói yêu tôi rồi đột nhiên hôn tôi và cũng nói sẽ từ bỏ tôi, ...Tara nói đã biết sự lựa chọn của tôi...mà tôi đã lựa chọn cái gì ? tôi thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, tôi chỉ biết lúc này đây...tim tôi đang đau nhói.

Màn đêm buông xuống, tại 1 nơi khác.

- Tara...em tính đi thật sao ? – Tashi hỏi trong lo lắng sau khi bước vào phòng của Tara, Tara nhìn vào Tashi thản nhiên đáp.

- Anh cũng biết mà, ba mẹ chỉ có mình anh và em vì anh đã nhất quyết theo ngành y rồi thì bắt buộc em phải về lại bên đó phụ ba mẹ quản lý công ty.

- Nhưng em đã phải thuyết phục ba mẹ rất nhiều mới được trở lại đây.

- Em đã hứa với ba mẹ rồi...dù thế nào em cũng phải quay lại đó, lần trở về này có lẽ...em sẽ không quay về Nhật nữa.

- Anh không nghĩ rằng em yêu Hami nhiều đến vậy ? – Tashi vừa nói vừa tiến lại phía Tara đang ngồi, nhẹ nhàng sờ vào đầu Tara như muốn an ủi.

- Em cũng không nghĩ rằng em yêu chị ấy nhiều đến thế, nhưng giờ không quan trọng nữa.
- Trầm ngâm một hồi Tashi lên tiếng.
- Em chưa nói cho Hami biết ?
- Không nói sẽ tốt hơn...đỡ phải làm chị ấy khó xử, hơn nữa không gặp lại..là cách tốt nhất em có thể quên.
- Nhưng...anh, à không Hami...em – không đợi Tashi nói hết câu Tara đã lên tiếng.
- Cuộc nói chuyện của anh và Hami ngày hôm qua em đã nghe hết rồi, em tôn trọng quyết định và sự lựa chọn của chị ấy.
- Nhưng...đó chỉ là...
- Không nhưng nhị gì nữa, Hami đã chọn anh, anh nhất định tốt để có thể làm chị ấy hạnh phúc.
- Tara...mọi chuyện không như em nghĩ...
- Thôi...em mệt rồi, mai em còn lên máy bay sớm nữa, em cần nghỉ ngơi sớm...anh về phòng đi.
- Nhưng Tara à...
- Được rồi...được rồi mà – Tara vừa nói vừa đẩy Tashi ra ngoài.

Cánh cửa phòng vừa đóng lại, Tashi vẫn còn đứng đó, miệng lẩm bẩm: “Hami, cậu thật là ngốc, tớ đã để cho cậu tự nhận ra tình cảm của mình...”.

17. Chương 17

Cũng ở cánh cửa đó nhưng là bên trong căn phòng, Tara đang ngồi im bất động trên giường, đôi mắt vô hồn nhìn xuống nền gạch...chợt đưa tay sờ lên môi mình, khẽ nói : “ nó không đủ, không đủ để em có thể...từ bỏ chị ”.Bình minh đã lên, ánh nắng của buổi ban mai chiếu lên qua khung cửa sổ, chiếu sáng lên cả căn phòng nhưng cũng làm chói mắt cả chủ nhân của căn phòng ấy, chụp lấy chiếc chăn tôi kéo trùm qua đầu, quả là một đêm khó ngủ, cả đêm tôi luôn nghĩ về Tara và cả nụ hôn đó nữa, tôi thật sự bất ngờ với chính mình, tôi không ghét hay khó chịu vì nụ hôn đó, trước giờ tôi không hề nghĩ rằng tôi sẽ yêu thích 1 cô gái, nó thật sự là một ý nghĩ lạ lẫm đối với tôi...nhưng cảm giác nhói đau khi Tara nói sẽ từ bỏ tôi là gì? Tôi vẫn chưa hiểu, đột nhiên điện thoại reo lên, cổ rướn người nhìn xem ai đã cắt ngang sự suy nghĩ của tôi, à thì ra người điện là Tashi.

- Hami ! sáng nay Tara sẽ về Anh và sẽ không quay về nữa, cậu mau đi ngăn nó lại đi...nếu không...cậu sẽ hối hận.

Điện thoại trên tay rơi xuống, tôi vội vàng lấy ngay chiếc áo khoác và nhanh chóng sang nhà Tashi mà không để ý rằng trong điện thoại Tashi vẫn còn nói : “Tara đã ra sân bay rồi. cậu hãy đến sân bay trước, tớ sẽ theo sau ngay, cậu có đang nghe không ? Hami, alo, alo?”

Tôi vừa đến nhà Tashi thì cậu ấy cũng vừa bước ra, cậu ấy ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi.

- Sao cậu còn ở đây ? tớ đã nói Tara đến sân bay rồi, tớ tưởng cậu đi rồi chứ?
- Tớ...tớ không có nghe, tớ gấp quá khi nghe cậu nói Tara sắp đi và không quay lại nữa, tớ đã bỏ luôn điện thoại và chạy ngay lại đây – tôi thở dốc trong khi trả lời câu hỏi của Tashi, đầu óc tôi bây giờ loạn cả lên, không thể suy nghĩ được gì nữa.
- Cậu bình tĩnh đã, tớ sẽ chở cậu đến sân bay ngay, vừa này tớ chỉ mới phát hiện Tara và cả hành lý đều không có trong phòng. Chuyến bay của nó là 6h30, bây giờ chúng ta chỉ còn nữa tiếng thôi.
- Tôi nhanh chóng lên xe, sau khi hai đứa đến nơi, tôi đã hấp tấp chạy ngay đến quầy dịch vụ.
- Chị ơi, cho em hỏi chuyến bay từ Tokyo đến Anh lúc 6h30 cất cánh chưa vậy ?
- À, vẫn còn 10’ nữa mới cất cánh.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, hỏi tiếp.

- Vậy... hành khách tên Hama Tahara đi chuyến này đến lấy vé rồi chưa chị ?

- Để chị xem lại, à, hành khách tên này đã đến đây rất sớm để đổi vé chuyển sang chuyến bay trước đi sớm hơn 1 tiếng tức là 5h30.

Tôi không tin vào những gì mình nghe nữa, tôi phụng xuống, đầu gục vào gối, nước mắt từ đâu chảy ra, chúng rơi rất nhanh xuống nền gạch lạnh ngắt của cái sân bay này. Bây giờ thì tôi đã hiểu cảm giác đó là gì, có quá muộn không ? mọi chuyện đều là tại tôi, đây là hình phạt mà tôi phải chịu, khi tôi đã cố tình không hiểu và không muốn hiểu tình cảm của Tara và cũng chính nó...đã làm cho tôi không phát hiện ra tình cảm đặc biệt của mình, tôi đã không hề biết, từ đầu... ánh mắt của tôi luôn dõi theo Tara, trong đầu tôi luôn nghĩ mọi thứ về Tara, nhưng đã muộn rồi. Giờ đây...là tôi, chính tôi làm tổn thương Tara và cũng đã làm tổn thương chính mình.

3 năm sau

Đã 3 năm rồi...sau cái ngày ấy, trong 3 năm ấy tôi luôn muốn được nói với Tara 1 câu, chỉ 1 câu thôi rằng tôi xin lỗi, nhưng với tư cách gì để gặp đây, tôi không dám đối diện với Tara, có lẽ...bây giờ...Tara đã quên tôi rồi cũng nên. Quên cũng tốt vì tình cảm của tôi cũng đã đi theo Tara vào cái ngày ấy...của 3 năm về trước.

Còn phần Tashi, tôi và cậu ấy vẫn là bạn bình thường, cậu ấy luôn khuyên tôi đi gặp Tara 1 lần để khỏi phải ân hận về sau, nhưng tôi không làm được vì tôi đã không còn tư cách gì để gặp Tara.

18. Chương 18

Hiện tại, tôi đang làm đại diện của phòng kinh doanh ở 1 công ty buôn bán điện tử cũng có tiếng tăm nên có rất nhiều đối tác nước ngoài cùng làm ăn, buôn bán và bây giờ, tôi cũng sắp kết hôn, ba mẹ tôi chỉ có mình tôi, 2 người đã mai mối cho tôi 1 người, họ nói là rất môn đăng hộ đối, tôi nhất định sẽ vừa ý, nhưng với tôi giờ đây, vừa ý hay không vừa ý gì cũng được vì hiện tại...tim tôi đã chết.

- Cô ơi ! tôi là đại diện công ty Khayla đến, tôi đã có hẹn với giám đốc công ty của cô rồi, xin cô báo lại với giám đốc rằng tôi đã tới.

Tôi đang đi gặp đối tác bên Anh của công ty tôi đang làm, lúc trước tôi phụ trách các đối tác khác, còn đối tác này do 1 chị phụ trách nhưng giờ chị ấy bị bệnh nên tôi phải đi thế chị ấy.

- Cô ơi ! cô có thể vào, giám đốc của chúng tôi đang đợi cô bên trong. – Cô thư ký đến nói với tôi sau khi đã xác minh lại cuộc hẹn.

Tôi bước vào phòng, trước mắt tôi là 1 người con gái đang đứng quay lưng về phía tôi, mắt nhìn ra khung cửa kính của văn phòng, tuy không thấy mặt nhưng nhìn dáng dấp tôi có thể đoán chắc người này còn rất trẻ và đẹp nữa. mà tôi có hơi thắc mắc, với chức vụ như thế này lại là con gái thay vì mặc váy công sở thì người này lại khoác lên người 1 bộ vest trung tính, tạo cho người nhìn vào biết đây là 1 người có cá tính, không nhu mì như con gái, phải chăng đây cũng là 1 thủ thuật khi thương lượng kinh doanh ? mà tại sao người này không nhìn tôi nhỉ ?

- E hèm, tôi tên là Osano Hami đại diện công ty Khayla đến để thương lượng với cô về hợp đồng cho tháng tới. – tôi phải lên tiếng, sau khi đứng hồi lâu, không thấy người con gái đó quay lại nhìn tôi.

Khi nghe tôi lên tiếng người đó mới quay lại và giờ đây tôi không tin vào mắt mình nữa, Tara đang đứng trước mặt tôi, tôi có thể nhận ra dù đã 3 năm rồi không 1 lần gặp lại, mọi thứ điều không thay đổi, thay đổi duy nhất là giờ đây Tara đã ra dáng là một người làm ăn kinh doanh thực sự. Bỗng Tara lên tiếng.

- Chị Hami ! lâu quá không gặp, chúng ta lại gặp nhau lần nữa. lần đi 3 năm trước em không nghĩ sẽ có ngày gặp lại chị. Nhưng kể ra 2 chúng ta cũng có duyên nhỉ. – Tara vừa nói vừa nhìn tôi không tỏ vẻ ngạc nhiên như tôi bây giờ.

- Chị ! không biết là em...chị - tôi chưa chuẩn bị tâm lý rằng sẽ gặp lại Tara đột ngột thế này.

- Em cũng có hơi bất ngờ vì thấy tên chị sẽ đến gặp em...thay vì người lúc trước.
 - À, ừm, chị ấy bị bệnh nên chị đi thế, chị cũng không ngờ em lại là đối tác của công ty chị.
 - Em nghe nói chị đã đính hôn rồi sắp tổ chức lễ cưới rồi phải không ? Tara hỏi mà mắt không hề nhìn tôi và như đang giả vờ làm cái gì đó để tránh không nhìn vào mắt tôi.
 - À, ừm,...chị sắp kết hôn rồi. – tôi đáp trong gương gạo
 - Vậy, chúc mừng chị nhé.
 - Thế còn em – tôi bắt đầu hỏi lại.
 - Như chị thấy đó, em đang học Đại học nhưng cũng phải sang công ty phụ giúp ba mẹ 1 phần để lấy thêm kiến thức cho việc học một phần sau này em sẽ giúp ba mẹ quản lý công ty này.
 - Thế à, vậy cực nhọc cho em rồi.
 - Chị...chúng ta bàn công việc nhé.
- Sau lời đề nghị, tôi và Tara bắt đầu bàn công việc, nó diễn ra khá trôi chảy, đến cuối buổi, công việc cũng đã hoàn tất xong xuôi.
- Hami ! hằng năm, công ty em đều có tổ chức buổi tiệc chiêu đãi tất cả các đối tác của công ty em, năm nay chị đại diện cho công ty Khayla đến, tối mai chị sẽ đến dự nhé.
 - ừm, chị có nghe chị trước nói lại rồi, chị sẽ đến.
- Tara trầm ngâm 1 hồi như là suy nghĩ cái gì, xong rồi nói.

19. Chương 19

- chị mới qua đây, không quen thuộc đường, đến giờ em sẽ cho người và xe lại rước chị nhé.
- ừm, chị cảm ơn em trước. vậy bây giờ chị về nhé. – không đợi Tara nói câu nào, tôi đứng dậy liền vì sợ, tôi sợ tình trạng này kéo dài, chúng làm tôi khó chịu, cả hai đang trong bầu không khí ngưng ngưng đến khó tả, nói chuyện nhưng lại tránh ánh nhìn của nhau, như hiểu ý tôi, Tara đáp lại khi tôi vừa đứng lên.
- Vâng, chị về...tối mai gặp.

Tôi lặp lại, “tối mai gặp” và bước thẳng ra cửa, tôi đã quyết định...tối mai, tôi sẽ nói lời xin lỗi với Tara...còn tình cảm của tôi... tôi sẽ giữ nó...trong lòng mãi mãi, dù nói vậy...nhưng vừa rồi gặp lại Tara... lòng tôi lại cảm thấy bồi hồi, cảm xúc ấy 1 lần nữa...nó làm tim tôi đau nhói. Tôi cũng đâu biết rằng, ở bên căn phòng tôi vừa đi ra, cũng có 1 người...lòng đang dậy sóng như tôi : “ tình cảm ngày ấy, cứ ngỡ....đã vùi sâu trong quá khứ, tưởng đã quên được rồi, nào đâu...sự xuất hiện của em, đã làm cho nó thức dậy như sau 1 giấc ngủ dài, em làm tôi hạnh phúc lẫn đau khổ, Hami ạ”.

Đêm nay...tôi sẽ dự buổi tiệc, chúng mang tính chất giao tế lẫn kinh doanh...không chỉ công ty tôi mà còn có nhiều công ty khác...do đó việc ăn mặc không thể tùy tiện và xềnh xoàng được. Chị đồng nghiệp đã nói với tôi trước khi chị ấy nghỉ vì bệnh, chị ấy với tôi thân như chị em...chị ấy luôn chọc ghẹo tôi vì hầu hết...ai nhìn vào tôi đều nói rằng tôi chỉ 20 tuổi là cùng trong khi đó tuổi thật của tôi đã 25 rồi, có thể là vì thân hình tôi khá nhỏ bé cùng với gương mặt không đúng tuổi nên tôi luôn gặp rắc rối mỗi khi đi gặp đối tác hay đi dự tiệc, vì thế, chị ấy đã chọn cho tôi 1 bộ váy không quá dài cũng không quá ngắn kết hợp với 1 đôi giày dây cao gót, chị nói...nó sẽ giúp cải thiện phần nào về chiều cao khá khiêm tốn của tôi, lúc đó tôi không quan tâm lắm đến cái váy...vì trước giờ tôi không thích tiệc tùng, tôi cảm thấy chúng thật nhạt nhẽo.

Thường thì khi đi dự tiệc...người ta sẽ mặc đồ rồi mới đi làm tóc và trang điểm...còn tôi thì ngược lại, vì nhìn tôi cũng không quá tệ lắm nên tôi chỉ cần chải lại mái tóc dài hơi xoăn của tôi là được, dùng tí gel để tạo kiểu...thế là tôi đã có ngay 1 kiểu tóc, kiểm cây son và đánh 1 chút phấn thế là tôi đã make up xong ...giờ chỉ còn việc thay bộ váy nữa là ok.

Tôi đang đứng trước gương...đúng là chị ấy rất có khiếu chọn quần áo, chiếc váy kết hợp với đôi giày trông cũng không đến nỗi nào, đặc biệt màu của chiếc váy rất hợp với màu tóc nâu đỏ của tôi...không thể phủ nhận một điều rằng chiếc váy này khá là gợi cảm, tại vì sao ? vì chiếc váy khá trễ trễ, tôi cảm thấy lạnh lạnh phía sau lưng, chiếc váy đã để lộ 1 phần lưng trên của tôi, còn phần cổ thì khoét sâu và bó sát vào người cũng để lộ 1 phần ngực trên của tôi, váy này không có cổ, y chang 1 dạng áo quay, chỉ khác là có hai cái dây nhỏ ở sát cách tay để tôi có thể buộc nó ra sau cổ mình.

Tôi không biết có nên mặc nó đi không, đang suy nghĩ...bỗng nhân viên của khách sạn lên thông báo xe rước tôi đã đến, không kịp nghĩ gì nữa...cứ mặc vậy...thế là tôi bước xuống đại sảnh của khách sạn nơi tôi đang ở...tôi dừng lại nơi chiếc xe hơi màu đen đang đỗ trước mặt tôi, một người bước ra từ trong xe...tôi có thể nhận ra người đó, chỉ là tôi hơi ngạc nhiên...đó là Tara...khoác trên người Tara là 1 bộ vest đen, vải của nó không cứng nhắc như các bộ vest mà tôi thường thấy khi sắp tới mặc, từ các áo khoác ngoài đến áo sơ mi bên trong và cả chiếc quần...chúng vừa khít không rộng cũng không sát, kiểu dáng trong rất hợp với thân hình cao ráo, rất chuẩn của Tara, nó làm tôi liên tưởng đến cái ngày mà tôi gặp lại Tara ở sân bay...kiểu tóc và quần áo...không thể nào phân biệt được là nam hay là nữ...lúc trước sao, bây giờ vẫn vậy...mãi suy nghĩ nên tôi cũng không hay là Tara cũng đang nhìn tôi.Tara lên tiếng kéo tôi ra khỏi những gì tôi đang nghĩ.

- Hami, chị trông rất đẹp, chiếc váy rất hợp với chị - Tara nhìn tôi...mỉm cười rất nhẹ.

Không hiểu sao tôi lại thấy hồi hộp nhỉ ? tôi rất lạ khi thấy người đón tôi lại là Tara mà không phải 1 người nào đó.

- À...váy này chị không có chọn...là 1 người bạn đã chọn dùng chị - thật tình thì tôi không dám nhìn thẳng vào Tara lúc này.

- Thế à...vậy bạn chỉ có khiếu thẩm mỹ lắm đó, ta đi được chưa ?

- Ừm...mình đi – tôi trả lời rất khẽ.

Vừa dứt lời Tara tiến lại mở cánh cửa xe...chỉ tay vào trong như là mời tôi lên xe vậy...trông Tara thật sự...rất đẹp...đẹp trai...và tôi đã thoáng giật mình với ý nghĩ đó.

Ngồi trên xe, mắt tôi nhìn ra ngoài đường qua tấm cửa kính của xe...tôi đang cố nghĩ xem nên nói gì với Tara.

- Phong cách ăn mặc của em không thay đổi nhỉ ? hình như chị không thấy em mặc váy trừ thời gian em đi học ? – phù...rất cuộc cũng có chủ đề để nói.

- Chị thấy thế nào ?

- Ừm, chị thấy rất đẹp...trông em rất mạnh mẽ và có cá tính.

- Chị nói đúng rồi đấy...em muốn mình thật sự mạnh mẽ trước mặt người ấy...em muốn tạo cho người ấy cảm giác an toàn khi ở bên em...nhưng người ấy...hình như...không nhận ra điều đó. – giọng nói của Tara rất trầm nhưng rất rõ nó làm cho tôi có một cảm giác rất kỳ lạ.

20. Chương 20

Tôi muốn hỏi Tara hiện tại đã có người yêu chưa, tôi muốn biết chắc chắn 1 thứ...rằng 3 năm qua...Tara vẫn sống vui vẻ...có như vậy thì sự ân hận trong tôi có thể giảm nhẹ phần nào...nhưng tôi không dám hỏi...tôi sợ câu trả lời “có” của Tara. Vì tôi dự biết...dù Tara có ăn mặc như thế nào thì cũng có cả khối người theo đuổi...cả nam lẫn nữ. Tôi cứ chăm chăm nhìn ra cửa kính miễn man với suy nghĩ riêng của mình mà không biết ở ngay bên cạnh tôi, chốc chốc... đôi mắt đẹp ấy cứ nhìn sang phía tôi đang ngồi.

- Tara...chị xin lỗi ! – trong lúc suy nghĩ tôi đã vô tình thốt ra câu nói này trong vô thức.

- Xin lỗi ? về điều gì ? – vẫn thái độ không có gì bình thường hơn của Tara khi hỏi lại tôi câu đó...nó làm tôi lúng túng.

- Ừhm...về tất cả mọi thứ, em muốn nghĩ về cái gì cũng được – một lần nữa tôi lại không thành thật với chính mình.

Im lặng hồi lâu...Tara lên tiếng

- Chị...thật sự...cảm thấy có lỗi với em ?

- Ừ ! – tôi ừ mà không hiểu câu hỏi đó thật sự có ẩn ý gì khác không hay chỉ đơn thuần là 1 câu hỏi ?

Xe đến nơi, Tara bảo tôi hãy ngồi yên đó...nhưng tôi có thể mở cửa xe và tự xuống được...bằng lòng với ý nghĩ đó, tôi liền mở cửa xe...bước xuống được 1 chân...đến chân thứ 2 thì vấn đề xảy ra, tôi bước trượt chân sang một bên, xém té thì có 1 đôi tay chụp vào eo và đỡ tôi lại kịp.

- Sao chị bướng thế ? đã bảo ngồi yên rồi mà – Tara vừa đỡ tôi vừa trách sao không nghe lời.

- Chị...chị xin lỗi...cám ơn em.

Sao khi đứng lên...tôi vờ chỉnh lại cái váy để khỏi phải nhìn vào Tara...vì... nhịp tim tôi lúc này đập không được bình thường như lúc này nữa.

- Mình vào nhé – cùng với câu nói là bàn tay chìa ra trước mặt tôi...sau phút ngần ngừ...tôi đặt tay mình lên tay Tara...thế là Tara nắm lấy tay tôi kéo tôi đi về phía toà nhà cao tầng ngay trước mặt...nơi buổi tiệc sẽ diễn ra tại đó.Khi tôi và Tara vừa tới khu đại sảnh ở tầng trên của toà nhà, mới bước qua lần cửa kính, tôi thấy có rất nhiều người ở trong này rồi...tất cả họ đều là những ông giám đốc, bà giám đốc...tất nhiên tôi thừa biết điều này...nhìn vào bên trong tôi hơi chùn bước, tôi không thích tiệc tùng hơn nữa với bộ váy khá gọi cảm này...tôi thực sự không muốn vào đó. Chợt Tara quay lại hỏi:

- Hani ! sao chị không đi ?

Lúc này tôi kịp nhận ra tay Tara vẫn còn nắm lấy tay tôi, có lẽ vì cảm thấy tôi không muốn bước nên Tara đã quay lại hỏi...tôi ngược lên nhìn Tara tính trả lời...bỗng nhiên 1 cô gái ở đâu chạy đến ôm Tara, sau màn ôm là cô gái nhanh nhẩu câu hai tay vào cổ Tara và nhón chân lên đặt vào môi Tara 1 nụ hôn...nói sao nhỉ nó không phải là nụ hôn giao tiếp...tôi hơi ngạc nhiên...không đợi lâu, Tara lấy tay kéo cô gái ra cùng với gương mặt nhăn nhó.

- Em không biết ở đâu là chỗ nào sao, Hani ?

- Hihi, lâu rồi không gặp, em nhớ honey mà. – cô gái có vẻ còn rất trẻ so với tôi và Tara...cô ấy mỉm cười rất tươi khi nói câu này với Tara.

Hani...cái tên gần giống tên tôi chỉ khác 1 chữ cái, honey...à, thì ra đây là người yêu của Tara...thật tốt khi biết Tara có người yêu, tôi cảm thấy vừa vui lại vừa buồn...vui vì Tara vẫn sống vui vẻ sau cái ngày quyết định rời bỏ nhật bản...buồn, tôi biết nguyên nhân tại sao tôi buồn và tôi giật mình khi thấy ánh mắt cô gái tên Hani đang nhìn chằm chằm vào cái nắm tay của tôi và Tara, rất nhanh...tôi rút tay mình ra khỏi tay Tara đang nắm lấy tay tôi.

- Chị là gì của Tara ? – cô gái nhìn tôi xét nét hỏi.

- Chị ấy là bạn tôi và cũng là đối tác của tôi, tôi thật sự không hiểu sao em có thể hành động như thế trong khi có mặt nhiều người ở đây, cũng mai là họ mãi lo nói chuyện nên không chú ý gì về hành động vừa rồi của em.

Đây là Tara trả lời thay cho tôi kèm theo đó là sự tức giận.

21. Chương 21

- Bố em cũng là đối tác với Tara mà, em làm vậy có gì quá đáng, em đã nói với bố rằng em yêu Tara rồi, bố không nói gì với em hết...điều đó có nghĩa là chấp nhận.

- Em có biết đang nói gì không, em vẫn còn nhỏ để có thể nói yêu là gì với bất cứ ai – Tara không lớn tiếng mà chỉ mắng nhẹ cô bé.

- Em không còn nhỏ nữa, em đã 17 tuổi rồi – cô bé ấy cố nhón chân lên cãi lại Tara.

- Em nếu còn bướng nữa, tôi sẽ nói chuyện với ba em không cho em đi theo ông ấy đến đây 1 lần nào nữa.

Nghe xong câu nói của Tara mắt cô bé long lên và bỏ đi nhưng cũng không quên tặng cho tôi 1 ánh nhìn sắc lẹm khi quay mặt bỏ đi. Tôi bây giờ đang nhìn Tara nói.

- Sao em không đuổi theo cô ấy đi ? để cô ấy giận thì phiền phức lắm đó, dù gì cũng là người yêu của nhau...em phải nhẹ lời với cô ấy chứ?

Sau câu nói của tôi, Tara nhìn tôi 1 hồi rồi nói.

- Chị nói cô bé ấy là người yêu em sao ?

- Thì không phải lúc này cô bé gọi em là honey à ? – tôi hỏi lại

Tara nhìn đi chỗ khác không đáp lại câu hỏi của tôi, đột nhiên nắm tay tôi rồi bảo: “ mình vô gần trung tâm đi”. Tôi rút nhẹ tay ra và nói “ chị không thích lắm, em đi 1 mình đi, chị ở vòng ngoài của tiệc được rồi, em là chủ bữa tiệc...em nhanh vào trong đi”

- Vậy chị ở đây đợi em chút nhé, lát nữa phát biểu xong...em sẽ quay lại...nhanh thôi.

Tôi không chú ý lắm câu nói của Tara đột nhiên Tara đằng hán rồi như chỉnh lại bờ đồ trên người nói thêm một câu với tôi mà mắt thì lại nhìn chỗ khác.

- cô bé vừa này...không phải là người yêu của em...người yêu của em là người khác. – nói rồi Tara quay đi vào trung tâm của tiệc...còn lại tôi...tôi tự nghĩ...tại sao Tara lại giải thích với tôi điều đó làm gì ? nhưng không sao...tôi lại thấy có chút vui vì câu nói đó.

Đây là một buổi tiệc đứng, mọi đồ ăn, thức uống đều để sẵn trên bàn, tôi đi lòng vòng rồi vớ lấy 1 ly rượu nho, đang loay hoay thì có 1 vài người đến tiếp chuyện với tôi, họ đều là người làm ăn kinh doanh, thường nói chuyện xã giao, chúng tôi sẽ mời rượu, không hiểu sao...hôm nay có rất nhiều người lại bắt chuyện với tôi, mỗi lần như thế, tôi đều phải uống rượu...mà tửu lượng tôi rất kém, chưa chi này tôi cảm thấy khó chịu, đứng không vững, tôi xin phép những người đó để ra 1 chỗ trống thoáng hơn, bước chân tôi hơi loạng choạng như sắp ngã thì lại có 1 cánh tay đỡ tôi từ phía sau.

- Sau em mới đi có 1 chút mà chị lại say thế này. – Tara đang nói trong khi cố đỡ tôi cho tôi dựa vào người để khỏi phải ngã.

- Tara hả ? chị không sao, chỉ hơi chóng mặt thôi.

- Thế này sao ở lại được ? em đưa chị về.

Nói rồi là Tara dìu tôi ra ngoài, đến chiếc xe...cho tôi nằm ở băng sau và chở tôi về khách sạn. đầu óc tôi bây giờ loạn cả lên, ngủ mà cũng không như ngủ, nhưng cũng không nhắc mình lên nổi, rượu này đúng là mạnh thật. trông khi vật vờ tôi cảm giác mình bị nhắc bổng lên bởi 1 ai đó...ra khỏi xe và đến đặt tôi lên chiếc giường rất êm ái.

Căn phòng lúc này không có bất đèn, khung cửa kính ở đầu giường đã để cho ánh sáng của mặt trăng chiếu vào phòng...nơi đầu giường tôi đang nằm, trên chiếc ghế sofa đối diện giường là 1 bóng người vẫn ngồi đó nhìn về phía tôi.

Người đó là Tara, chiếc áo vest ngoài đã được lột ra còn lại là chiếc áo sơ mi với 1 chiếc cúc trên áo đã được chủ nhân của nó mở ra cho thoáng.

- Hami ! hôm nay...chị đẹp lắm, lâu rồi em không được nhìn chị thế này – ánh mắt Tara di chuyển dần...đầu tiên là mắt, mũi, miệng... ánh mắt dừng lại thật lâu ở đó...sau thì di chuyển dần xuống cổ và phía dưới cổ là 1 phần ngực lộ ra rất rõ vì chiếc váy quá gợi cảm...ánh mắt đó liền quay đi chỗ khác : “rượu thường làm cho người ta mất kiểm soát, Hami, chị biết không ? từ khi đứng nhìn chị từ xa lúc em còn học cấp 2, em đã bắt ngờ...khi nhận ra hoàng tử ngày nào của em giờ đã thành 1 nàng công chúa rất xinh đẹp, với vóc dáng nhỏ nhắn đó, em lại muốn mình sẽ là hoàng tử...sẽ bảo vệ chị cả đời...3 năm ở Anh, em quyết định trở về với về ngoài hoàn toàn khác, em muốn chị sẽ thấy an toàn khi ở bên em, em sẽ là chỗ dựa vững chắc cho chị. Trước đây, con tim em luôn hành động theo lý trí mạch bảo, em chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ đi quá giới hạn với chị, nhưng không hiểu tại sao, từ khi gặp lại chị và hay tin chị sắp kết hôn, em lại có ý nghĩ đó, em rất muốn...được ôm chị vào lòng để chị có thể nghe tiếng tim em đập rất nhanh vì chị...chỉ 1 lần thôi, em muốn chị thuộc về em, con tim em giờ đây không còn nghe theo lý trí nữa rồi”.

22. Chương 22

Tara từ từ tiến lại gần giường, lấy tay sờ vào gương mặt đang nằm bất động trên giường, căn phòng thật là yên tĩnh, bàn tay ấy dần trượt đến môi và chạm nhẹ vào đôi môi đang khép hờ đó: “ Hami, dù là gì đi chăng nữa, nếu chị đã nói...chị có lỗi với em...thì đêm nay...em sẽ làm 1 việc có lỗi với chị, nếu hai chúng ta đều có lỗi... thì sẽ không ai phải ray rứt cả, là ích kỷ cũng được...3 năm trước, nụ hôn đầu tiên của chị đã thuộc về em...3 năm sau...lần đầu tiên của chị... em cũng muốn nó thuộc về em ”, và bàn tay ấy đang trượt dài xuống cổ.

Trong cơn mê nửa vời vì rượu, tôi cảm thấy có cái gì đó...rất mềm mại đang quấn lấy môi tôi...rồi đến cảm giác có bàn tay đang khẽ luồn vào dưới lưng và cả cái cảm giác bị một sức nặng nào đó đè lên người...vật mềm mại ấy đang làm tôi khó thở...tôi cố cử động và mở mắt, nhìn xem chuyện gì đang xảy ra...mọi vật trước mắt tôi không được rõ ràng...với ánh sáng lơ mơ của ánh trăng, hình ảnh tôi thấy là 1 đôi mắt rất đẹp và một gương mặt lơ mơ trong bóng tối...đôi mắt ấy đang nhìn tôi...và khuôn mặt trông rất quen thuộc...1 động lực vô hình nào đó...có thể là rượu...đã khiến tôi hành động 1 cách vô thức...quàng hai tay mình qua cổ người đang ở trên và kéo xuống, đặt lên đó 1 nụ hôn cuồng nhiệt...lần đầu tiên tôi chủ động hôn như thế...người đó cũng đáp lại...nụ hôn rất nhẹ nhàng nhưng đôi lúc lại rất mạnh bạo...rồi bàn tay ấy dần đi lên cổ...luồn sâu vào sau gáy, đích đến của nó là hai sợi dây nhỏ của chiếc váy...nó được tháo một cách nhẹ nhàng ra khỏi cổ tôi, chẳng mấy chốc, chiếc váy trên người tuột xuống một cách dễ dàng, cảm giác nhiệt độ đang tăng lên khi hai cơ thể ôm lấy nhau mà một thứ trên đó đều được trút sạch...và nụ hôn cũng từ từ di chuyển...môi...cằm...cổ...cứ thế mà đi xuống, cuối cùng cũng đến nơi cần đến, căn phòng thật yên tĩnh nhưng chốc chốc lại có tiếng rên vang lên rất khẽ...tôi biết mình đang làm gì, một việc mà chỉ nên thực hiện trong đêm tân hôn, đúng...chính xác...tôi đang làm chuyện đó...với 1 người mà tôi biết rất rõ...người đó là ai, tuy trong cơn say nhưng tôi vẫn nghe rất rõ giọng nói bên tai mình...chỉ một câu nói: “ em yêu chị ”, “em yêu chị, ” câu nói được lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Không biết là bao lâu... sau đó tôi mới thiếp đi trong vòng tay thật chặt của người đó...trước khi tôi ngủ hẳn, tôi vẫn còn nghe: “ Anh yêu em, Hami ”.

Nắng sáng, chúng chiếu qua tấm cửa kính rất lớn làm tôi chói mắt, tôi trở mình và lấy tay che mắt lại, cảm giác hơi đau khi trở mình đã làm tôi nhớ ra đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì, tôi liền bật ngồi dậy...trong căn phòng chỉ có mình tôi, trên ghế sofa chiếc váy đêm qua tôi mặc đang nằm chệnh chệch ở đó, nhìn lại mình...quả thật không có gì cả, chẳng lẽ tối qua tôi nằm mơ, đảo mắt khắp phòng và tôi dừng lại nơi một mảnh giấy nằm trên bàn ở cạnh giường, đó là chữ viết của Tara.

“ Hami, đêm qua rất tuyệt...em không biết...lúc đó chị mở mắt đã nhìn thấy ai...có thể là vị hôn phu của chị nên chị mới kéo em xuống và chủ động hôn như thế...nhưng không sao, em sẽ nhớ mãi nụ hôn đó và nhớ mãi cảm giác hai chúng ta là một, khi nhìn thấy những vết đỏ lấm đốm trên ga giường...em biết...chuyện xảy ra tối qua là một lỗi lớn, chị nhất định sẽ không muốn thấy em nữa ...nên em đã rời khỏi đây trước khi chị tỉnh dậy và nhớ ra mọi chuyện, nhưng em không ân hận về điều em làm, ít ra...em cũng có được chị dù chỉ một lần...một lần ăi mãi, câu cuối cùng em muốn nói với chị là: Em yêu chị.

23. Chương 23 The End

Lá thư rơi xuống...rơi cùng nó là những giọt nước mắt, người tối qua tôi thấy không phải chồng sắp cưới hay là ai khác mà là...mà là Tara, tôi cứ ngỡ mình sẽ hạnh phúc khi thức dậy nhìn thấy Tara đang nằm bên cạnh tôi và tôi sẽ nói cho Tara biết tình cảm thật sự của mình nhưng mọi thứ không như tôi nghĩ, giờ đây tôi chỉ biết gục đầu vào gối mặc cho nước mắt rơi hoài không dứt.

“ Cạch ” tiếng cửa phòng mở, tôi không quan tâm nó, cho đến khi tiếng bước chân đang tiến lại rất gần và dừng lại nơi đầu giường...ngẩng mặt lên...người đang đứng trước mặt chính là Tara, lập tức tôi quay đầu đi chỗ khác...cơn giận dỗi trong tôi bùng phát, kiềm lại tiếng nấc nghẹn nơi cổ họng, tôi nói:

- Em...em...nói đi rồi mà...sao...sao còn quay lại ?- câu nói của tôi bị đứt quãng vì tiếng nấc và tôi cũng cúi gầm mặt xuống để không phải thấy Tara lúc này.

- Em...quay lại vì còn một thắc mắc muốn câu trả lời của chị – sự bình tĩnh, điềm nhiên ở câu nói của Tara làm tôi thấy ngại giống như tối qua không có chuyện gì xảy ra với hai chúng tôi...trong khi hiện giờ...trên

người tôi ngoài chiếc chăn ra thì không có gì hết.

- Em...em muốn hỏi gì ?

- Em muốn biết tại sao chị lại nghĩ rằng mình có lỗi với em và muốn xin lỗi em ?

Lần này sự bình tĩnh làm như không ấyì của Tara làm tôi thật sự bực mình, nhìn thẳng vào Tara tôi hét lên, vừa hét vừa khóc.

- Chị thấy có lỗi với em là vì chị yêu em đó được chưa ?- nước mắt tuôn ra không ngừng, giọng tôi nghẹn lại.

- Còn nữa, tối qua, người chị thấy không phải vị hôn phu của chị hay bất cứ người nào khác...người chị thấy là...là em đó, chị biết đó là em nên mới không phản ứng gì...là em đó, đồ ngốc ạ.

Không đợi tôi nói thêm lời nào, Tara bước chồm xuống ôm hôn tôi, bị mất đà hai chúng tôi ngã xuống giường...Tara ôm tôi rất chặt và hôn nhiều đến mức có thể, ngay bây giờ...cả tôi và Tara đều hiểu rằng...nụ hôn đang diễn ra này...sẽ là một khởi đầu tốt đẹp...cho cả hai.

The end happy ending nhé.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-dem-nay-thoi-chi-la-cua-em-nhe>